

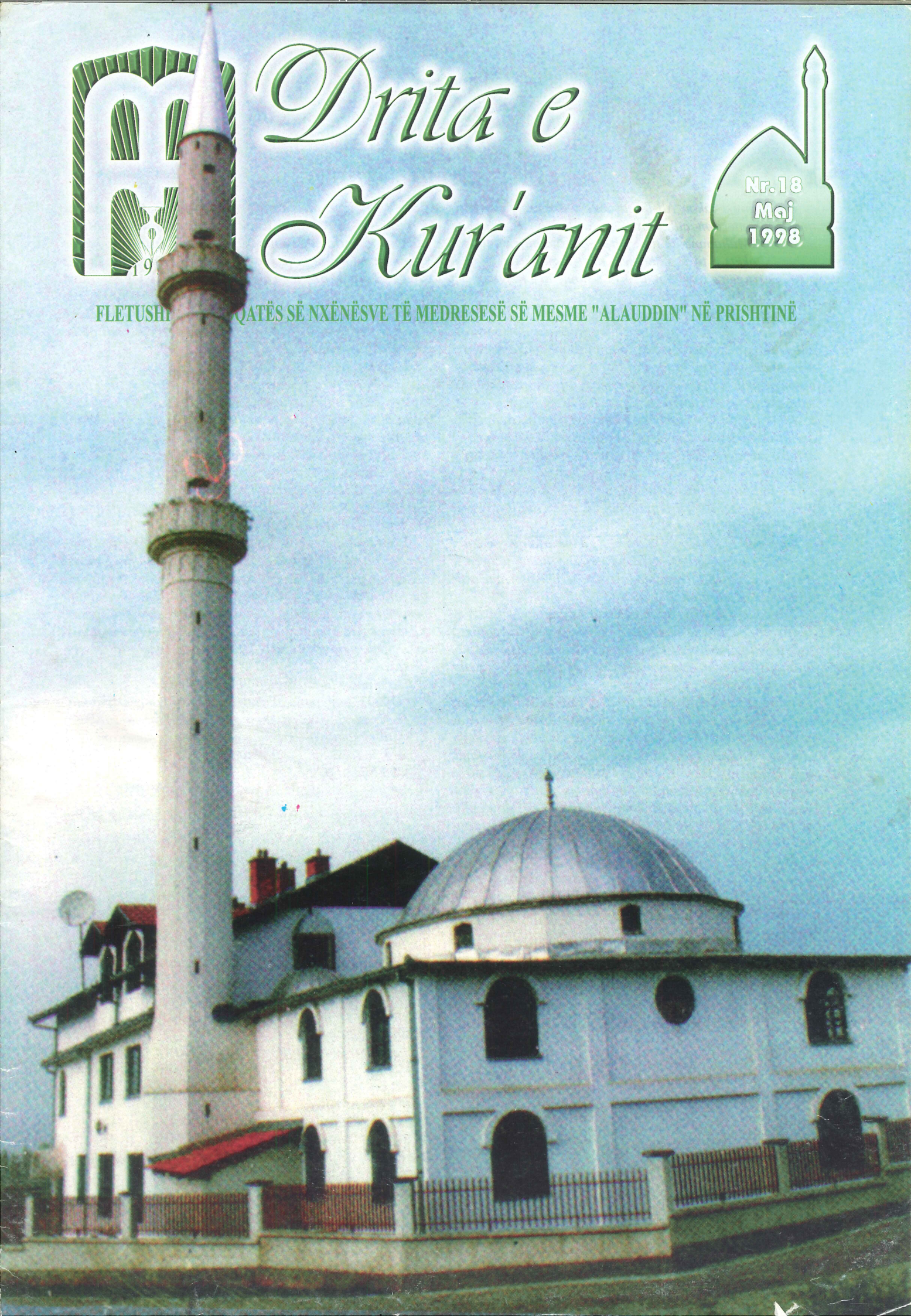

Drita e Kur'anit

Nr. 18
Maj
1998

FLETUSHI QATËS SË NXËNËSVE TË MEDRESESË SË MESME "ALAUDDIN" NË PRISHTINË

FJALA E KRYEREDAKTORIT

Lavdërimi i takon All-llahut xh.sh.. Përveç Tij askush tjetër nuk meriton adhurim. Lus All-llahun xh.sh. që të mëshirojë Muhammedin a.s., përshëndes familjen e tij, sahabët (shokët) e tij të ndershëm dhe të gjithë ata të cilët pasojnë rrugën e Kur'anit a.sh. dhe sunnetin e Pejgamberit a.s. deri në Ditën e Gjykimit.

Është e vërtetë e pamohueshme se kur një mizor dhe zullumqar dëshiron ta pushtojë ndonjë vend, ai harton plane dhe kërkon mënyra se si këtë popull ta mbajë sa më tepër nën sundimin e tij. Përdor lloj-lloj mjete e mënyra, vetëm e vetëm që këtë popull ta dobësojë moralisht dhe psikikisht pa bërë kurrfarë rezistence.

Po të njëjtin "fat" pothuajse e patëm edhe ne shqiptarët. Serbosllavët u vërsulen në tokën tonë sikur bishat e egra që qëndrojnë një kohë bukur të gjatë të mbyllur e pastaj u hapen dyert.

Të lodhur e të përsekutuar, më në fund e kuptuam se vendin tonë të lashtë, të banuar me shqiptarë nuk do ta lirojnë askush përveç bijtë e saj.

Trazirat e fundit në Kosovë, gjegjësisht në zonën e Drenicës, të Deçanit, të Gjakovës si dhe viseve të tjera të rrezikuara nga lufta, treguan faktin se serbët injorantë ende dëshirojnë të derdhin gjak në këtë pjesë të Ballkanit.

Zoti xh.sh. do të na ndihmojë, kur ne punojmë për atë që dëshiron Zoti i lartësuar. Puna dhe aktiviteti i ynë duhet të jetë në pëlqim me kërkesat e Dinit Islam. Pa dyshim Zoti i Plotfuqishëm është me ne, se ne jemi në tokën, prapun dhe në shtëpinë tonë.

Edhe ne nxënësit e Medresesë "Alauddin", të brengusur me atë që po ndodh në atdheun tonë, bëjmë thirrje te popullata jonë që të mos largohen nga trojet etnike shqiptare, se me këtë armiku forcohet dhe e arrin qëllimin final, spastrimin etnik të trojeve tona. Rezultat i shpërnguljes prej shtëpive tona është se në tokën tonë më nuk do të thirret ezani, nuk do të dëgjohet fjala 'LA ILAHE ILALL-LLAH MUHAMMEDUN RESUL-LULLAH', por do të mbretërojë

fjala e armiqve të Zotit. Të qëndrojmë të fortë, mos të frikësohemi se All-llahu është me ata që e mbrojnë fenë, atdheun dhe prapun e shtëpisë. All-llahu xh.sh. i do ata që tregohen të fortë në ndjekjen e armikut dhe pastrimin e tokës sonë nga këmba e ndyer e armikut serb. Ne jemi të All-llahut dhe tek Ai do të kthehemi. Mos të frikësohemi nga vdekja se vdekja në frontin e luftës është kënaqësia më e madhe e besimtarëve të mirë. Vetëm të bashkuar rreth asaj që ka shpallur All-llahu, ne do të jemi fitimtarë.

Numri i tetëmbëdhjetë me radhe i fletushkës sonë modeste islame "Drita e Kur'anit" është i pasur me disa tema islame. Edhe në këtë numër fletushka jonë do të ketë edhe tema akutale mbi gjendjen në Kosovë, si dhe çfarë është preokupimi i nxënësve të Medresesë "Alauddin". Edhe pse na janë të njohura kushtet momentale në të cilat jetojmë, pra në një kohë lufte, me ndihmën e All-llahut xh.sh. arritëm që këtë numër ta botojmë, që të jetë në shërbimin tuaj si ushqim dhe rehati shpirtërore për tejkalimin e kësaj situate të tendosur në vendin tonë.

E shoh të arsyeshme ta kujtoj thënien e Halifit të II-të, Omerit r.a. kur i drejtohet Amër ibni Asit r.a. duke i thënë: "Habitem pse ende nuk e keni çliruar Egjiptin edhe pse me ata luftoni që dy vjet, ky vonim i fotirës nuk është asgjë tjetër përpos rezultat i asaj që ju e keni dashur atë që armiqët e All-llahut dhe armiqët tuaj e dojnë, All-llahu nuk e ndihmon një popull përderisa nuk i ka qëllimet e pastërta (të singërta).

Lutja ime e fundit është:

"O ZOT, ndihmona që të triumfojmë mbi armikun tonë.

O Krijuesi ynë, ndihmona e furnizona me ndihmën TËNDE absolute që të qëndrojmë ashtu siç dëshiron TI të qëndrojnë robërit e TU të singërtë".

VES-SELAMU ALEJKUM!

Fatmir Latifaj

Botues: Shoqata e nxënësve të Medresesë së Mesme "Alauddin" Prishtinë

Kryeredaktor: **Fatmir Latifaj**

Këshilli redaktues: Driton Morina, Shaban Murati, Ilir Osmani, Agron Tërziqi, Murat Gallopeni, Halil Avdulli, Usame Morina, Burim Biba.

Lektor dhe korrektor: Jusuf Gashi

Përpunimi kompjuterik: **shulli**

Fletushka del sipas mundësisë

Adresa: Redaksia e "Nurit", f.p. 89. Prishtinë

Tel. 038/32472 & 32-473

është lejuar botimi i fletushkës "NUR-UL-KUR'AN" me vendimin e Sekretariatit për informata të Kuvendit të Kosovës dhe Këshillit Ekzekutiv nr. 01-650-64 të td. 18.03.1973 në Prishtinë

Dorëshkrimet dhe fotot, nuk kthehen

Përmbajtja:

E vërteta mbi prejardhjen e jetës në tokë	3
Kur'anit mrekulli hyjnore	8
Singeriteti virtut i besimtarit	9
Haxhi fuqi morale dhe shpirtërore	11
Vetëm me unitet e dashuri reciproke tejkalohen vështirësitë	12
Ofendimi - ves i shëmtuar	13
Shpëtimi është besimi në All-llahun	14
Drenicës heroike	15
Drenicë jemi me ju	16
Si u manifestua festa e Kurban Bajramit	18
Më shumë në rrugë sesa në bankat shkollore ...	19
Koha kalon	20
Sabri - durimi	21
Me shpresë për të shkuar në Drenicë	22
Katër vjet nën kulturën fetare e kombëtare	23
Bisedë me disa nxënës të vitit të IV-të	24
Përfundon maturën gjenerata e XXXII-të e maturantëve të Medresesë "Alaud-din"	26

E VËRTETA MBI PREJARDHJEN E JETËS NË TOKË

"Ky është një Libër, të cilin Ne ta kemi zbritur që, me urdhërin e Zotit, t'i nxjerrësh njerëzit prej errësirave në dritë."

(Ibrahim: 1).

Ekzistojnë disa teori mbi prejardhjen e jetës në Tokë. Kështu, Aristoteli mendon se jeta ka filluar në ujë, në mënyrë spontane, përkatësisht nga vetëlindja.

Engelsi shtron teorinë e prejardhjes së jetës në Tokë nga materiet jo të gjalla, më vonë këtë teori e pranoi dhe e përpunoi A.J. Oparin, hulumtues sovjetik, i cili thotë se jeta në Tokë nuk ka prejardhje spontane as të rastësishme, por të ligjshme.

Një teori tjetër supozon se jeta ka origjinën nga gjithësia dhe se ajo mund të shtrihet në gjithësi, nga një planet në tjetrin. Kështu, shumë shkencëtarë besojnë se edhe vetë jeta e njeriut e ka prejardhjen nga gjithësia dhe atë duke u zhvilluar nga virusët dhe bakteriet, të cilat në Tokë janë sjellë nga kometat e ndryshme.

Shkencëtari Fred Hajli, profesor i astronomisë në Kembrixh, ka qenë i përqeshur kur më 1940 dha teorinë e cekur më parë. Por, sot një numër shkencëtarësh nga gjithë bota besojnë verbërisht se Hajli kishte të drejtë.

Hajli ishte ndër të parët që i ka identifikuar retë prej pluhurit të cilat shetisin nëpër gjithësi dhe, sipas tij, në vete mbajnë mikroorganizma. Supozoi se një kometë kaloi nëpër këtë lloj të reve para 4000 milionë vjetësh, duke mbledhur nga ato vurisë dhe bakterie të cilat më vonë u ngrinë nga pikat e ujit në bishtin e saj.

Kur kometa, OPF-ja jonë e parë u ndesh me atmosferën e Tokës, fërkimi me atmosferë e shkriu akullin, mbeturinat, gazrat e ngrira dhe qelizat të cilat mbijetuan udhëtimin u shkepën shpejt duke krijuar më vonë në planetin tonë bimët, kafshët dhe vetë njeriun.

Dr. Çandra Vikramasinga nga Universiteti i Kardifit beson se miliona kometa plot mbeturina, gazra të ngrira dhe pluhur bombarduan Tokën, duke bartur rastësisht molekula gjenetike që më vonë ato lëshuan "rrënjë" këtu. Në konferencën ndërkombëtare në Melriend ai deklaroi se filozofi grek Anaksigora ka pasur ide të njëta para 2500 vjetësh.

Metodat e reja shkencore na sollën të dhëna të reja rreth reve pluhur që lëvizin në hapësirën qiellore e që përmbajnë kemikale siç është metani, thartina, formadhiedet dhe substanca tjera me mundësi të krijimit të thjeshtë të qelizave të gjalla. Shtrohet pyetja se a kanë mundur kometat të krijojnë jetë edhe në planetet tjera dhe në forma të ndryshme?

Dr. Shervund Çang nga qendra hulumtuese Ejms në Kaliforni thotë se ka me miliona kraterë në Mars dhe në Vererë që në të shumtën e rasteve u zhdukën nga ato. Sipas fjalëve të Dr. Volframa Tomona nga Universiteti i Bremenit, në Gjermani, evolucioni kimik më në fund po zhvillohet në planetet tjera nga pluhuri plot gjene. Ai shton: "Për çdo ditë ka shumë e më shumë të dhëna se në gjithësi ekzistojnë edhe planete të tjera si Toka".

Bernard Lovelli, njëri ndër udhëheqësit e parë të radio astronomisë në botë, beson se në galaktikën tonë ka më se 100 miliardë yje të cilët, spas përmbajtjes kimike dhe temperaturës ndihmojnë evolucionin organik, ndërsa në hapësirën qiellore ka me miliarda galaktika. Për këtë arsye, sipas Lovellit, gjaset se Toka është planeti i vetëm me jetë, janë shumë të vogla.

Me arritjen e njeriut në Hënë si dhe me fluturimin e fluturakeve të ndryshme në planetet tjera, viteve të fundit gjithnjë e më shumë përhpapet mendimi se mundësia e bartjes së organizmave të gjallë në gjithësi është e realizueshme. Gjithashtu, ekziston mendimi se njeriu ka arritur ose është dërguar nga planetet tjera, ku ekzistojnë qenie të gjalla me intelekt.

Në bazë të disa zbulimeve paleontologjike në gjendje fosilesh, supozohet se jeta në Tokë ka filluar para pesëqind milion vjetësh. Megjithatë, këto gjurmime nuk japin kurrfarë të dhënash, me të cilat do të sqarohej përfundimisht prejardhja e njeriut në Tokë. Disa mendojnë se jeta në Tokë ka filluar para dy miliardë vjetësh, por sipas kërkimeve më të reja formimi kosmik i Tokës ka filluar para shtatë miliardë vjetësh e jo si mendohej më herët para pesë miliardë vjetësh.

Në kohën e fundit rëndësi e posaçme u kushtohet rrezeve kosmike, rrezeve të Diellit dhe rrezeve radioaktive. Supozo-

het se në periudhat gjeologjike më të hershme, para dy miliardëvjetësh, intensiteti i këtyre rrezeve ka mundur të jetë relativisht më i fortë në momente të caktuara e kjo ka mundur të ndikojë në formimin e jetës, gjithashtu edhe në ndryshimin e formës të qeniet e gjalla.

Duhet të pranojmë se njeriu është shumë larg njohjes përfundimtare të krijimit të jetës në Tokë.

Kështu, teoritë e cekura më parë, si teori që dominojnë në shkencën bashkëkohore kanë një numër të madh të metash, disa nga të cilat do t'i përshkruajmë në vazhdim.

Na për ilustrim po cekim se toria e Oparinit na sjell mundësi që të krijojmë në mënyrë artificiale materien e gjallë, gjë që nuk është e mundur.

Teoria e Aristotelit për krijimin e jetës në ujë në mënyrë spontane nga vetëllindja, gjithashtu nuk është e vërtetë për shumë arsye.

E përserisim edhe një herë se njeriu, duke u bazuar në teori të përmendura më parë, është shumë larg njohjes përfundimtare për krijimin e jetës mbi Tokë.

Për tejkalimin e krizës së këtillë, njeriu duhet të mbështetet në udhëzimin dhe fjalën e All-llahut xh.sh. - Kur'anin famëlartë dhe ta gjejë të vërtetën. Pra, në hap të parë ne në Kur'an lexojmë:

"Ne do t'u bëjmë atyre të mundshme që të shohin argumentet tona në horizonte dhe në veten e tyre..."

Fussilet: 53.

Parashtrohet pyetja se cilat janë argumentet që në kohën tonë i vërejmë dhe na bindin se të gjitha teoritë mbi prejardhjen e jetës nga botërat tjera në Tokë janë të pavërteta?

Për t'u përgjigjur në pyetjen e parashtruar na mjafton vetëm një argument në të cilin bindemi se mundësi jete në asnjë trup të sistemit diellor, përveç në Tokë, nuk ka. Gjithashtu, nuk ka mundësi as të bëhet kolonizimi me qeniet e gjalla nga një trup qiellor në tjetrin, në të cilin nuk ka jetë. Argumenti në cilin e cekëm më parë është e ashtuquajtura bioenergji, dhunti kjo që nga All-llahu xh.sh. i është dhënë vetëm Tokës dhe të gjitha qenieve të gjalla që jetojnë në kuadër të saj.

Bioenergji është energji mentale dhe paraqet aftësi për kryerjen e veprimeve psikike, kuptimeve mentale, përjetimeve emocionale, nxitje dhe rezultate të proceseve shpirtërore. Natyra e rrezeve fizike (dritës dhe valëve elektromagnetike në përgjithësi, rrezeve rëntgen, etj.) është e

njohur dhe e argumentuar shumë herë me anë të fakteve materiale. Ndërsa, natyra e rrezeve biologjike (bioenergjisë) është e njohur dhe e argumentuar, por me fakte tjera që dallojnë nga ato të rrezeve fizike.

Duhet të kuptojmë se njeriu nuk është i kufizuar vetëm me lëkurën e vet, por me potencialin e pakufizueshëm të rrezeve në hapësirë dhe kohë. Këto rreze, kjo energji qarkullojnë nëpër trupin e tij, nëpërmjet qendrave përkatëse energjetike, të ashtuquajtura çakra dhe mban organizmin në harmoni me ambientin e jashtëm. Kjo energji quhet bioenergji.

Fjala bioenergji rrejdhet nga fjalët greke *bios* - jetë dhe *energji* - punë, veprim. Bioenergji përdoret për shërimin e sëmundjeve ose lehtësimin e dhëmbjeve tek të sëmurit, me anë të furnizimit natyror me energji, pa ndihmën e medikamenteve dhe aparateve, por duke transferuar energjinë tonë personale, me anë të duarve mbi trupin e pacientit të sëmurë pa e prekur atë.

Edhe psikiatri i quajtur Jung, në teorinë e tij të "vetëdies kolektive dhe të simboleve të arketipeve", thotë se njeriu është qenie psikoenergjetike dhe se shëndeti i tij varet nga ajo se si energji kalon nëpër trupin e tij, madje, çfarë ndien, mendon, dëshiron etj.

Bioenergji njihet nga njerëzimi që në kohët më të hershme. Indianët e njohin këtë energji qysh para pesë mijë vjetësh dhe e quajnë "prana". Këtë energji ata e konsiderojnë burim të jetës. Me anë të ashtuquajturave ushtrime të Jogës, ata manipulojnë edhe sot me këtë energji, përmes teknikës së frymimit, meditimit dhe ushtrimeve fizike, për ta mbajtur organizmin në gjendje të kthjellët, të qetë dhe të shëndoshë.

Edhe kinezët e njohën këtë energji edhe e quajtën Ch'i. E gjithë materia e gjallë apo jo e gjallë që gjendet në Tokë është e përshkruar nga kjo energji. Ch'i energji përmban dy pole të forcës, jing dhe jang. Kur jing dhe jang janë në baraspeshë, sistemi i gjallë (organizmi) është i shëndoshë, ndërsa kur në mes tyre dominon disharmonia (jobaraspesha), si rezultat kemi gjendje të sëmurë.

"Kaballa" - teori mistike e hebrenjve, që ka filluar të paraqitet para më se 2450 vjetësh, bën fjalë për këtë energji si dritë astrale. Krishterimi portretizon Isain a.s. dhe figurat tjera të larta shpirtërore të rrethuara me dritë mbi kokë (aureolë). Shumë mësimë ezoterike, si tekstet e vjetra hinduse, teozofistët, tibetasit, budistët e Indisë, zen - budistët e

Japonisë, zonja Bllavocki, Rudolf Shtajneri e shumë personalitete të tjera që merren me çështje psikologjike, flasin dhe e përshkruajnë këtë energji. Në fillim të shekullit XII, Buraku dhe Liberi kanë vërejtur se qeniet njerëzore kanë energji, e cila mund të provokojë ngacmime nga distanca të caktuara. Ata kanë pohuar se një person, me vetëdëshirë, mund të provokojë efekte pozitive ose negative te personi tjetër, pa kontakt fizik. Edhe Paracelzusi, në mesjetë, këtë energji e ka quajtur "ilaster" dhe thoshte se "ilasteri" është i përbërë nga forca e jetës dhe materies.

Fenomenin e bioenergjisë, në vitin 1800, e vërejtë edhe Mesmeri, i cili në bazë të kësaj energjie e krijoi "mesmerizmin", që më vonë e përshkruan si hipnotizëm.

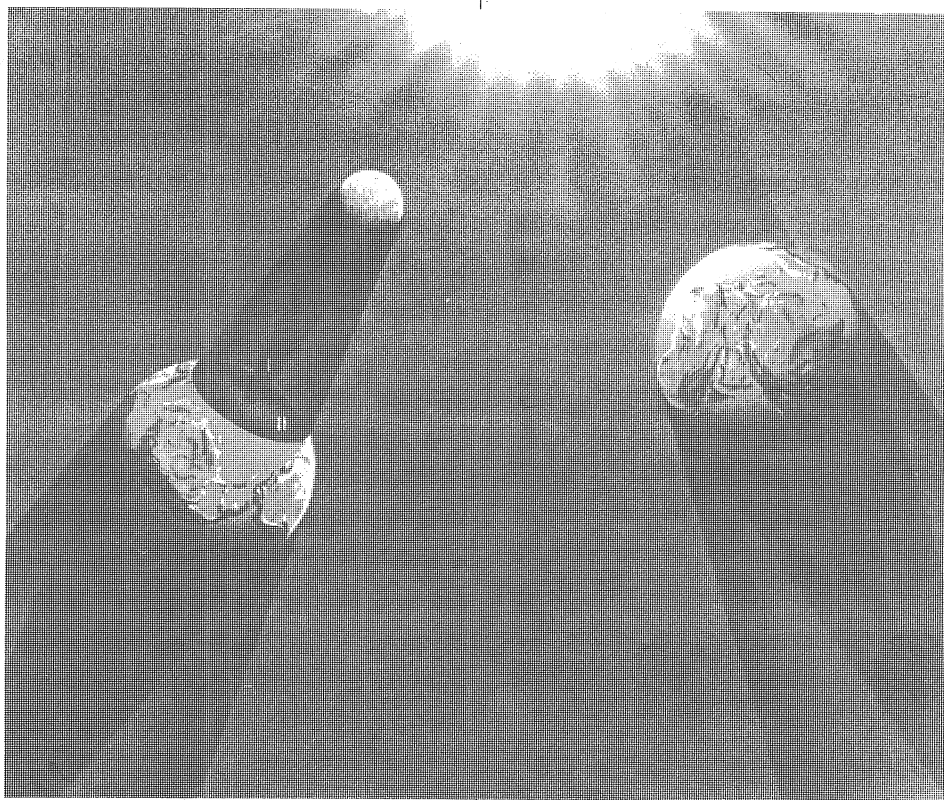
Vilhem Von Rajhenbah kaloi 30 vjet duke eksperimentuar në lëminë, të cilën e quajti "forcë tërheqëse". Ai zbuloi se forca në trupin e njeriut prodhon polaritet të njëjtë me atë që gjendet në kristale. Në bazë të këtij eksperimenti Rahjenbahu e përshkruan anën e majtë të trupit si pol negativ, ndërsa të djathtën si pol pozitiv. Ky sistem është i njëjtë me atë të kinezëve (jing dhe jang).

Në vitin 1919, dr. Vilijam Kilner dhe informata për kërkimet e veta rreth energjisë njerëzore, për të cilën thotë se e ka parë nëpërmjet ekraneve të ngjyrosura dhe filterëve.

Ai shkruan se ka parë tri shtresa në formë mjegulle rreth trupit të njeriut. Këtë mbështjellës, e quajti "aura". Kilner zbuloi gjithashtu se paraqitja e aurës tek personat është e ndryshme, varësisht nga mosha, vetitë mentale (emocionale) dhe shëndeti. Në bazë të kësaj, Kilner zbuloi sistemin e diagnozimit në bazë të ngjyrave, përmbajtjes dhe dukjes në përgjithësi të mbështjellësit të trupit, pra aurës.

Dr. Vilhem Rahj, psikiatër dhe bashkëpunor i Frojdit, këtë energji e quajti "orgon". Në periudhën 1930-1950, Rahji eksperimentoi me këtë energji, duke shfrytëzuar instrumentet më të reja mjekësore të asaj kohe. Ai vërejtë se si energjia pulsonte në natyrë dhe rreth të gjitha lëndëve organike dhe inorganike. Kishte vërejtur gjithashtu pulsimin e energjisë që rrezatonte nga mikroorganizmat, duke shfrytëzuar një mikroskop të fotë, të konstruktuar posaçërisht për këtë qëllim. Gjithashtu, Rahji kishte konstruktuar vetë edhe aparaturën për caktimin e polit të orgonit.

Para disa vjetësh një grup shkencëtarësh rus, në institutin e bioinformatikës "A. S. Popov", paraqesin zbulimin se organizmat e gjallë emitojnë vibracione energjetike me frekuenca rreth 300-2000 nanometra. Ata këtë e quajtën energji bipolare ose bioplazma. Në këtë mënyrë konstatuan

se personat që kanë aftësi për transformimin e energjisë, kanë fushën biopolare më të gjerë dhe më të fortë. Këto zbulime i vërtetoi edhe academia e shkencave të mjekësisë në Moskë. Gjithashtu, këtë zbulim e përkrahën edhe shkencëtarët nga Britania, Holanda, Gjermania etj.

Zbulim mjaft interesant rreth ekzistimit të aurës është edhe ai i dr. Valvovi Hant nga UCLA. Në studimin për efektet e rolfigut (shërimi me anë të lëvizjeve të gishtave) në trup dhe në psikë, ai shënoi frekuenca të ulëta milivoltike të sinjaleve nga trupi gjatë serisë së seancës "Rolfing". për t'i inçizuar këto, shfrytëzoi një elektrodë të thjeshtë, të ndër-tuar nga argjendi, duke e vendosur nën lëkurë. Njëkohësisht, me inçizimin e sinjaleve, Rozalin Brijere nga qendra e Glendejlit për bioenergji (Kaliforni), vërejti tek personat, tek të cilët është bërë rolfigu. Ajo raportonte në mënyrë paralele edhe për ngjyrat, madhësitë dhe sjelljet e energjisë nëpër çakrat si dhe mjegullat e aurës. Pastaj; shkencëtarët në mënyrë matematikore shqyrtuan strukturat e valëve të inçizuara me anë të analizës furike (të shpejtë) si dhe të analizës me anë të frekuencave të stenogramit. Të dy analizat ofronin rezultate interesante. Format konsistente të valëve dhe frekuencave i përshtateshin saktësisht ngjyrave të cilat i thoshte Rozalin Brijer.

Dr. Hanit përsëriti të njëjtin eksperiment me shtatë perosna tjerë, që lexonin aurën. Ata vërejtën ngjyrat e aurës, të cilat ishin korelative në strukturën dhe frekuencat e njëjta të valëve.

Kah fundi i vitit 1960, u lajmërua për herë të parë aparati për fotografimin e aurës (bioenergjisë), të cilin e zbuloi elektrikisti dhe fotoamatori Sejmon D. Kirilijan nga Krasnodova (Rusi), bashkë me të shoqen Valentinën dhe u quajt me mbiemrin e tij "fotografija e Kirilijanit". Në këtë fotografi shihet qartë një lloj drite, diku më e fortë e diku më e dobët (varësisht nga lënda), e cila duket në formë të flakës ose rrezeve. Krijilijani, gjatë eksperimenteve të gjata, arriti të konstatojë se secila substancë e ka strukturën e vet tipike, p.sh. gishtit i njeriut ka strukturën krejtësisht të ndryshme të dritës nga gjethi i ndonjë bime. Metali tregon dritë fare të dobët, ndërsa organizmat e vdekur nuk rrezatojnë fare dritë.

Fotografia e Kirilianit edhe më tej mbetet një ndër faktet më të forta dhe më bindëse për ekzistimin e bioenergjisë.

Aura, fusha energjetike e njeriut, është manifestim i energjisë dhe është e lidhur ngushtë me jetën e njeriut. Mund

të përshkruhet si mjegull, që rrethon dhe e përshkon trupin fizik dhe emiton rreze karakteristike. Kjo fushë e aurës përbëhet nga shtatë shtresa. Secila shtresë e aurës është e lidhur me shtatë çakrat. Kështu, shtresa e parë e aurës është e lidhur me çakrën e parë, e dyta me të dytën e kështu me radhë.

Shtresa e parë dhe çakra e parë është e lidhur me funksionet fizike, ndjeshmërinë e dhembjes fizike dhe kënaqësitë shqisore. Shtresa e dytë dhe çakra e dytë është e lidhur me aspektet emocionale të njeriut. Shtresa e tretë dhe çakra e tretë është e lidhur me jetën tonë mentale, me mendimet lineare. Shtresa e katërt dhe çakra e katërt është rruga nëpër të cilën krijojnë dashurinë, jo vetëm ndaj gjinisë së kundërt, por edhe ndaj gjithë njerëzimit. Shtresa e pestë dhe çakra e pestë është e lidhur me dëshirat më të larta, me forcën e fjalës dhe kontrollimin e veprimeve tona. Shtresa e gjashtë dhe çakra e gjashtë është e lidhur me dashurinë e cila shtrihet jashtë rrethit njerëzor dhe përfshin gjithë jetën. Shtresa e shtatë dhe çakra e shtatë është e lidhur me mendimet e larta, inteligjencën dhe integrimin e forcës sonë fizike dhe shpirtërore.

Gjithashtu, ekzistojnë lokacione specifike në sistemin tonë energjetik për emocionet, mendimet, kujtimet dhe përjetimet tjera fizike. Pasiqë simptomat fizike janë të lidhura me ato lokacione, do të thotë mund ta kuptojmë natyrën e sëmundjes. Për këtë edhe studimi i aurës mund të jetë urë në mes mjekësisë tradicionale dhe shkencave psikologjike.

Përmes këtyre çakrave supozohet se kalon gjithë energjia universale nëpër trupin tonë dhe e mban atë në harmoni me botën e jashtme. Në qoftë se ndonjë nga këto çakra çrregullohet, atëherë pason sëmundja, të cilën bioterapeutët me anë të duarve, respektivisht bioenergjisë, e shërojnë, duke ia rregulluar drejtimin e rrotullimit energjisë nëpër çakra për gjatë gjithë organizmit.

Pra, nga sa u vërejt më sipër, bionergjia është energji që kalon nëpër trupin tonë, nëpër organizmat e të gjitha qenieve të gjalla si dhe nëpër krejtë sipërfaqen apo brendinë e tokës, detërave, lumenjve e liqenjve. Duke iu falenderuar harmonizimit të bioenergjisë së trupave të gjallë me atë të ambientit që na rrethon, është e mundur jeta e gjallesave në çfarëdo vendi të sipërfaqes së planetit tonë.

Në ajetet vijuese:

"Ai, i cili për ju e bëri tokën shtrat (vendbanim)..."

El Bekare: 22.

"All-llahu është Ai që ua bëri tokën vendbanim..."

Gafir: 64.

"Dhe Ne ju krijuam juve në të jetesën e edhe atyre për të cilët ju nuk jeni furnizues"

El Hixhr: 20.

"(Zoti im) i cili për ju e bëri tokën si djep..."

Ta Ha: 53.

"Ai është që juve tokën ua bëri të përshtatshme..."

El Mulk: 15.

Fjalët vendbanim, jetesë, djep si dhe të përshtatshme janë sinjalizime kur'anore që na tregojnë se është fjala, para së gjithash, për bioenergjinë.

Pra, bioenergji është një argument i fortë me anën e të cilit hudhet poshtë çdo mendim për bartjen e gjallesave nga botërat tjera dhe kolonizimin e Tokës me ato.

Se Toka është i vetmi trup i sistemit diellor që posedon një bioenergji, tregon edhe ky fakt kur'anor:

"... zemrën e tij ia bën shumë të ngushtë sikur të ngjitej në qiell..."

El En'amë: 125.

Është e njohur se të gjithë njerëzit që kanë zbritur në truallin e Hënës, gjatë gjithë jetës kanë pasur çrregullime të mëdha psikike (fakt ky që në ajetin e mësipërm paraqitet me fjalën ngushtim i zemrës), e këtë e ka shkaktuar vetëm mungesa e bioenergjisë së Hënës. Pastaj, të gjitha fluturaket kosmike që janë sjellë rreth trupave të sistemit diellor, apo që janë lëshuar në truall të tyre, nuk kanë hasur në asnjë formë të qenieve të gjalla e as fosileve të tyre. Është e njohur, se në çfarëdo ekosistemi të mbyllur, të vendosur kudo jashtë Tokës në ndonjë trup të sistemit diellor, jeta nuk mund të zhvillohet normalisht, e pasojë e kësaj është mungesa e bioenergjisë.

Na mbetet të konkludojmë se jeta në Tokë nuk është asgjë tjetër, por vetëm një mu'xhize e All-llahut xh.sh., fillimin dhe mbarimin e secilës e di vetëm Ai.

Neve si krijesa më të nderuara nga All-llahu xh.sh. na mbetet të studiojmë, dhe të njohim vetëm formacionet e jetës në Tokë, si dhe kushtet në të cilat zhvillohet ajo, e jo momentin e fillimit dhe përfundimit të saj.

Gjithashtu në Kur'anin famëlartë lexojmë:

"... All-llahu e fillon krijimin e mandej atë e përsrit".

Junus: 4.

Ajo që bëhet fjalë në këtë ajet, në aspektin shkencor është konstatuar në shekullin tonë. Pra, sipas Eduard Vilsonit, profesor në Universitetin e Harvardit dhe autor i librit "Ndryshueshmëritë e jetës", deri më tani në Tokë janë zbuluar 1 milion e 413.000 lloje gjallesash. Nga ky numër, gjysma jetojnë në viset tropike. Por, megjithkëtë, shumë biologë këtë shifër të Vilsonit nuk e pranojnë, duke thënë se në këtë shifër nuk është përfshirë as një e dhjeta pjesë e gjallesave që jetojnë në Tokë. Sipas tyre numri i saktë duhet të jetë mes 10 milion deri 100 milion lloje gjallesash, meqë shumë prej tyre ende nuk janë zbuluar, sidomos llojet e bakterieve ende nuk janë gjetur të gjitha. Shkencëtarët pohojnë gjithashtu se në Tokë shtohen edhe gjallesa të reja, njësoj sikur edhe humbin, treten shumë prej tyre. Ata mendojnë se prej krijimit të jetës në Tokë e tutje, deri sot kanë humbur prej 300 milion deri në 2 miliardë gjallesash, fakt ky që ceket në ajetin e mësipërm. Krimi dhe, në të njëjtën kohë, humbja e gjallesave, e ka një lloj baraspeshe. Prandaj, është vështirë të caktohet numri i saktë i llojeve të gjallesave në Tokë.

Duhet me të drejtë të pranojmë se për ta zbarthyer problemin e paraqitjes së jetës në Tokë si dhe për eliminimin e shumë dilemave tjera në rrafshtë të ndryshme të botës që na rrethon, çdo herë duhet ta kemi parasysh Fjalën e All-llahut xh.sh., e cila në çdo pikëpamje na udhëzon në të vërtetën. Për këtë, falënderojmë me gjuhë dhe zemër Krijuesin tonë i cili në Kur'anin a.sh. thotë:

"... (ky është) Libër; Ne ta shpallëm ty që me urdhërin e Zotit t'i nxjerrësh njerëzit prej errësirave në dritë; (t'i nxjerrësh prej errësirës) në rrugë të Fuqiptotit, të Falënderuarit".

Ibrahim: 1.

Literatura e shfrytëzuar:

1. Sherif Ahmeti, "KUR'AN-i Përkthim me komentim në gjuhën shqipe"
2. J. Mariq, "Medicina astrale (përkthim), Zagreb, 1988.
3. Drago Plečko - Ana Babiq, "Zdravlje Bioenergija Joga", Zagreb, 1987.
4. W. E. Butler, "How to read the aura", Londër, 1982.
5. Besnik Spahiu, "Psikologjia", Prizren, 1982.
6. Revistat, "Galaksija, 1986-1993, Beograd.

Fatmir Shatri

Kur'ani - mrekulli hyjnore

S'ka dyshim se shpallja e udhëzuar për njerëzit nga Zoti i Lartësuar përfundoi me Kur'anin e madhëruar. Kur'ani nuk është shpallja e parë e as e vetmja, por është shpallja e fundit dhe përfundimtarja në vargun e shpalljeve që iu shpallën popujve të ndryshëm nëpërmjet pejgamberëve.

Kur'ani, pa dyshim, është fjala e All-llahut xh.sh. i cili në formë shpalljeje iu dedikua Muhammedit a.s. në intervale të caktuara kohore e vendore, nëpërmjet engjëllit Xhibril, brenda periudhës 23 vjeçare. Është një plan dhe program jetësor që për qëllim final, ka harmonizimin dhe përshtatshmërinë e jetës së njeriut me rregullat që Krijuesi i ka paraparë për të. Qëllimi tjetër me rëndësi i Kur'anit është që njerëzit t'i nxjerrë nga errësira dhe injoranca dhe t'i shpie në rrugën e drejtë Islame. All-llahu i lartësuar thotë:

"Ne ta shpallëm ty që me urdhërin e Zotit t'i nxjerrësh njerëzit prej errësirës në dritë, në rrugë të Fuqiplotit, të të Falënderiuar".

Ibrahim: 1.

Kur'ani është Fjalë e All-llahut, parimet dhe rregullat e të Cilit janë të pakrahasueshme me çfarëdo veprë tjetër, ngase burimi i tij është Vetë All-llahu, ndërsa Muhammedi a.s. ishte transmetues i fjalës së Tij. Për këtë na tregon All-llahu xh.sh.:

"Nuk ka dyshim se ti (Muhammed) je duke e pranuar Kur'anin nga vetë i Urti dhe i Dijshmi".

Ndërsa ajeti tjetër thotë:

"Është e vërtetë se ky Kur'ani udhëzon për atë rrugë që është më se e vërteta, e besimtarët të cilët bëjnë vepra të mira i përgëzon se ata, pa dyshim, do të kenë shpërblim të madh".

Nga këto dhe ajete të tjera kuptojmë se me të vërtetë i vetmi për në rrugën e drejtë e të sigurtë është Fjala e All-llahut xh.sh. pra, Kur'ani i cili besimtarëve u premtonte jetë të qetë e pabrenga.

Kur'ani, si e vërtetë, pra mrekulli Hyjnore përmban gjëra të vërteta, të cilat duhet besuar edhe para se t'i kuptojë mendja, sepse shumë gjëra për të cilat Kur'ani ka diskutuar shumë herët, shkenca i ka vërtetuar shumë vonë.

Kur'ani, nëpërmjet fjalëve, mrekullisë së Tij, gjithnjë u drejtohet mendjes, logjikës së njeriut, e nuk është vetëm si objekt shqisash. Ai është mrekulli e cila pranohet te logjika e njeriut, ka për detyrë gjithnjë të dëshmojë dhe të vërtetojë profetësinë e Muhammedit a.s. në bazë të logjikës, diturisë dhe të arriturave shkencore.

Si nga pikëpamja kuptimore ashtu edhe nga ana gjuhësore shihet qartë mrekullia e Kur'anit, sepse me stilin e lartë gjuhësor, me shkëlqimin ritmik të shprehjeve dhe me rrjedhshmërinë e këndshme të përmbajtjeve, bëri të paafte dhe të njëjtën kohë gjuhëzoi poetët më të dalluar të të gjitha kohërave, të cilët pretendonin të thurnin diç të ngjashëm me të. Me një fjalë përmbodhi tërë jetën e njeriut nga të gjitha aspektet. Parashtrroi shumë çështje nga lëmia e diturisë, shkencës të cilat sipërfaqësisht, i kuptoi edhe populli i atëhershëm, ndërsa më vonë, në detaje, ose pak më gjerë i kuptuan edhe dijetarët. Ndërsa sa i përket çështjeve të tjera si: Fshtetësitë e ligjeve që mbretërojnë në natyrë, rregullave sipas së cilave u krijua bota dhe jeta-gjallëria në të, mbi trupat qiellorë etj. Këto që u përmendën jo vetëm që nuk ishin qëllim final i shpalljeve, por njëkohësisht nuk do të kishte kurrfarë kuptimi sikur të flitej mbi to në atë kohë. Në radhë të parë ne duhet të dimë se qëllimi kryesor i Kur'anit është:

T'i edukojë njerëzit në pikëpamje shpirtërore e morale, t'u mësojë rregulla e parime, sipas të cilave duhet orientuar veprimtarinë, për t'i krijuar vetës jetë të lumtur e ardhmëri fatbardhe, t'i udhëzojë në njohjen e të vetmit All-llah me të gjitha cilësitë e përsosura dhe me respekt e adhurim ndaj Tij. Zoti xh.sh. thotë:

"Ky libër, në të cilin nuk ka aspak dyshim, është udhëzim për të devotshmit"

El-Bekare: 2.

Prandaj, Kur'anin si fjalë të All-llahut xh.sh. duhet mësuar, por krahas mësimit nevojitet edhe zbatimi i tij në jetë, sepse vetëm me këtë mënyrë mund të na shërbejë në jetë dhe të kemi dobi nga ai. Besimtari musliman duhet të edukohet nën hijen e parimeve kur'anore duke i kryer urdhërat e tij, dhe duke e frenuar prej të gjitha ndalimeve që ai i ka caktuar, gjegjësisht, e tërë jeta jonë duhet të jetë në harmoni të plotë me kërkesat kur'anore.

Në fund e lusim Zotin xh.sh. që Kur'anin-fjalën e Tij, të na bëjë rrugë dhe dritë të jetës, kurse Zoti xh.sh. dhe kënaqësia e Tij të jenë caku përfundimtar.

Xhevdet Rusinovci kl.IV

Singeriteti virtyt i besimtarit

Po mundohemi, me ndihmën e All-llahut xh.sh., të shkruaj diç rreth një teme e cila ka rëndësi të veçantë në shoqërinë Islame, e që për fat të keq ajo sot ka mbetur e mbyllur në libra dhe të pakët janë ata të cilët jetojnë me të. Ajo është SINGERITETI (IHLASI). All-llahu xh.sh. zbriti Kur'anin që ky të jetë rregullues i jetës së njeriut. Çdo urdhër që All-llahu i lartësuar na obligoi të njejtën kohë edhe na sqaroi formën e këtij ibadeti. Një vepër të jetë e plotë dhe e pranuar patjetër duhet që t'i plotësojë tri kushte:

1. Qëllimi të jetë i pastër. Argument për të është hadithi i Pejgamberit a.s. "Çdo vepër shpërblehet sipas qëllimit".

2. Vepra të jetë e singertë, thotë All-llahu xh.sh.:

"E duke qenë se ata nuk ishin të urdhëruar me tjetër pos që të adhuronin All-llahun me një adhurim të singertë ndaj Tij".

El Bejjine: 5.

3. Të jetë në pëlqim me sunnetin e Pejgamberit s.a.v.s., thotë i Madhi All-llahu xh.sh.:

"Ju e kishit shembullin më të lartë në të dërguarin e All-llahut, kuptohet ai që shpreson në shpërblimin e All-llahut në botën tjetër, ai që atë shpresë e shoqëron duke e përmendur shumë shpesh All-llahun".

El Ahzabë: 21.

Po nëse ndalemi dhe meditojmë rreth ajeteve kur'anore dhe haditheve të Pejgamberit a.s. kuptojmë se singeriteti është i domosdoshëm për shpëtimin e robit, gjithashtu edhe kuptojmë se All-llahu i lartësuar iu kërcnon dënime të dhimbshme atyre të cilëve iu mungon singeriteti, e atëherë po nëse mungon sinqeriteti, atëherë ajo zëvendësohet me rija (syfaqësi).

Frytet e singeritetit janë të shumta: Se All-llahu ndihmon këtë ummet, fitojmë shpëtimin nga zjarri i xhehennemit, ku për këtë duhet shiquar ajetet 8 deri në 12 të sures el-Insan, pastaj All-llahu ngrit pozitë tona në ahiret, shpëtojmë nga brengat dhe problemet e dunjasë, qetësohen zemrat tona etj. Vlerat dhe dobëti e singeritetit i vërejmë nga hadithi i Pejgamberit ku thotë:

"Ishin tre veta duke udhëtuar, kur qe i goditi një shi i madh, e ata u strehuan në një shpellë në mal dhe derën e shpellës ia zuri një gur i madh i rrokullisur nga mali,

kështuqë aty mbeten të mbyllur dhe i thoshin njëri-tjetrit: Shikoni veprat e mira që i keni punuar singerisht për Zotin dhe lutjuni Zotit me to, ndoshta Zoti ua çel rrugën juve. Njeri nga ata tha: Unë i kam pasur prindërit pleq të rraskapitur, kam pasur edhe gruan dhe fëmijët e vegjël për të cilët kujdesesha, dhe kur kthehesha nga bagëtia, i milja dhe u jepja qumësht prindërve para se t'u jepja fëmijëve të mi. Mirëpo një ditë u largova shumë me bagëtinë dhe nuk munda të kthehem në shtëpi deri në mbrëmje. Ata i gjeta fjetur, i mola bagëtinë si zakonisht ua solla qumshtin dhe i prita te koka, sepse më vinte vështirë t'i trazoja nga gjumi. Fëmijët nuk munda t'i ushqeja para atyre edhe pse ata qanin dhe bërtitnin nga uria tek këmbët e mia. Kështu vazhdova me ta deri në mëngjes. E di o Zot që këtë vepër e kam bërë për hir të Madhërisë Sate, na e çel këtë shpellë që ta shohim qiellin. Zoti ua çeli pak shpellën që të shihnin qiellin, nga aty.

Tjetri tha:

"O Zot, unë kam pasur një vajzë të axhës dhe e kam dashur shumë. Prej saj kërkova ç'kërkon burri nga një grua, por ajo nuk m'u përgjigj përderisa e goditi një vit varfëria dhe më erdhi të më kërkonte ushqim. I dhashë 120 dinarë me qëllim që të më lejonte të bëja me të ç'të doja. Derisa po i afrohesha më tha: Frikësoju Zotit dhe mos më merr virgjinitetin tim, sepse jam haram për ty. Iu largova megjithëse ajo ishte më e dashura nga gjithë njerëzit për mua, arin që ia dhashë, ia fala. O Zot nëse e kam bërë këtë vepër për hir të madhërisë sate dhe për nevojën e mëshirës sate, na liri nga kjo gjendje. U largua guri edhe pak, por prapë nuk mund të dilnin nga shpella.

Dhe i treti tha:

"O Zot, kam pasur rrogëtar që u jepja hakun, mirëpo njëri nga ata hakun e tij e la e unë ia kurseva dhe ia shumova. Kur më erdhi pas disa ditësh tha: O Abdullah, ma jep hakun tim. I thashë: Gjithë këto që sheh - deve, lopë, dele, janë haku yt. Ai tha: O Abdullah a po tallesh me mua? Jo, nuk tallem me ty, i thashë. Pastaj mori tërë mallin dhe shkoi nuk la asgjë. O Zot nëse e kam bërë këtë që ta arrij kënaqësinë

tënde na liro nga kjo gjendje. U largua guri, dolën të gjithë dhe vazhduan rrugën.

Nga hadithi kuptuam se shkaku kryesor që All-llahu xh.sh. i shpëtoi këta tre veta ishte sinqeriteti i tyre që më veprat e tyre sunuan kënaqësinë e All-llahut xh.sh. Gjithashtu edhe nga humbja e sinqeritetit flasin hadithet e qarta, e më së miri na bëhet e qartë nga hadithi kudsij ku thotë Pejgamberi a.s.:

"Prej njerëzve të parë kundër të cilëve do të shpallet dënimi në ditën e gjykimit do të jetë edhe dëshmori. Ai do të sillet tek All-llahu dhe All-llahu do t'ia bëjë të njohura të mirat që i ka bërë. All-llahu i Madhëruar do t'i thotë: Ç'ka bërë me të gjithë këto? Ai do t'i përgjigjet: Luftova për hir tëndin derisa rashë dëshmor. All-llahu do t'i thotë: Gënjën! Luftove që të tjerët të thonë se ke qenë guximtar! Dhe me të vërtetë ashtu ishte. Pastaj do t'u urdhërohet engjëjve të rreptë që ta tërhekin zvarrë me fytyrë për toke deri sa të hidhet në zjarrin e xhehennemit. Njeriu tjetër do të jetë dijetari i cili ka mësuar dhe e ka lexuar Kur'anin. Ai do të sillet tek All-llahu dhe All-llahu do t'ia bëjë të njohura të mirat që i ka bërë. All-llahu i madhëruar do t'i thotë: Çka bërë me të gjitha këto? Ai do të thotë studiova diturinë e mësova dhe gjithashtu e lexova Kur'anin për hir tënd. All-llahu do t'i thotë: Gënjën! Ti studiove diturinë vetëm që të tjerët të thonë: Ky është njeri i ditur. Lexove Kur'anin që të

thonë për ty ai e lexon Kur'anin. Dhe me të vërtetë ashtu ishte. Pastaj do t'u urdhërohet engjëjve të rreptë që ta tërhekin zvarrë me fytyrë për toke derisa të hidhet në zjarrin e xhehennemit.

Njeriu i tretë do të jetë pasaniku, të cilin All-llahu e kishte bërë të pasur (në këtë botë) duke ia dhënë të gjitha llojet e pasurisë. Ai do të sillet dhe All-llahu do ta njoftojë me veprat që i ka bërë. All-llahu xh.sh. do t'i thotë: Çfarë bërë me të gjitha këto? Ai do të përgjigjet: Nuk lash vend pa e shpenzuar pasurinë time për hir tëndin. All-llahu xh.sh. do t'i thotë: Gënjën! Ti e ke shpenzuar pasurinë vetëm që të thonë për ty se je dorëlibër. Pastaj do t'u urdhërohet engjëjve të rreptë që të tërhiqet zvarrë me fytyrë për toke derisa të hidhet në zjarrin e xhehennemit.

Nga hadithi kuptojmë se njerëzit e përmendur në hadithin e cituar më lart me veprat e tyre kanë shoqëruar edhe rijanë (syfaqësin). All-llahu xh.sh. na mbroftë nga rijaja. Lusim All-llahun xh.sh. që të na forcojë dinin tonë, të na shtojë sinqeritetin dhe nesër kur të dalim pranë Madhërisë së Tij të jemi faqebardhë. Lusim All-llahun xh.sh. të na bashkojë në xhennet me pejgamberët, shehidët, dhe të sinqertit.

Mehdi Goga kl.IV

Besimtari është i shpëtuar

*Atëherë kur Zoti na ka krijuar,
të gjithëve na ka urdhëruar,
ta besojmë pa dyshuar,
nëse duam të jemi të shpëtuar.*

*Të shkatërruar do të jenë,
ata që e lanë fenë,
që vetëm këtë botë e duan,
e për tjetren as që mënduan.*

*Lum ata që kanë besuar,
atyre xheneti iu është premtuar,
vërtet Allahu ka treguar,
se muslimanët do të jenë të shpëtuar*

Haxhere Shabani Kl. I

Haxhi fuqi morale dhe shpirtërore

A thua vallë a ka ndonjë kënaqësi më të madhe sesa të tubohesh me një numër shumë të madh njerëzish, të veshur njejtë, duke u lutur në të njejtën gjuhë, por me lutje të ndryshme.

Fjala Haxh në kuptimin etimologjik do të thotë: mësyryje, shkuarje, lëvizje në një drejtim. Ndërsa me fjalën Haxh në terminologjinë Islame nënkuptohet të vizituarit e Shtëpisë së shenjtë (Qabes) për hir të të madhit Allah xh.sh., për atë që ka mundësi udhëtimi deri tek ajo.

Haxhi si ceremoni fetare zanafillën e ka qysh prej kohërave të lashta, që nga koha e Ibrahimit a.s. e këndeje. Haxhi për nga natyra nuk është tjetër vetëm se një obligim me karakter të thjeshtë fetar, i cili kryhej edhe në kohën e injorancës, por me tematikë dhe kahje të kundërt. Para ardhjes së Muhamedit a.s., arabët idhujtarë Shtëpinë e Shenjtë e shfrytëzonin si vend për tubime, manifestime, mbledhje, ku përveç idhujadhurimeve ata bënin edhe gara, si në recitime poezish, poemash etj.

Sa i përket obligimit nga ana kur'anore kemi shumë argumente, njëri prej tyre është edhe ky:

"Shtëpia (Xhamia) e parë e ndërtuar për njerëz, është ajo që u ngrit në Bekë (Mekë), e dobishme udhërrëfyese për mbarë njerëzimin".

"Aty ka shenja të qarta: vendi i Ibrahimit, dhe kush hyn në të, ai është i sigurt. Për hir të Allahut, vizita e Shtëpisë (Qabes) është obligim për atë që ka mundësi udhëtimi te ajo, e kush nuk e beson (ai nuk e viziton). Allahu nuk është i nevojshëm për (ibadetin që e bëjnë) njerëzit.

Ali Imran: 96-97.

Ky është njëri ndër argumentet e shumta të Kur'anit lidhur me haxhin si obligim fetar. Nga kjo nënkuptojmë se për ne është obligim haxhi. Këtë e kuptojmë nga fjala e të Lartëmadhërismit:

"...Vizita e Shtëpisë së shenjtë (Qabes) është obligim për atë që ka mundësi udhëtimi deri tek ajo..."

Ali Imran: 97.

Nuk ka dyshim se kulminacionin e devotshmërisë e ka arritur vetë Muhamedi a.s., dhe shokët e tij, dhe se askush më në botë nuk do të mund të arrijë një devotshmëri të tillë. Prandaj të gjithë ata të cilët kanë fatin të bëjnë haxhin, shkojnë dhe vizitojnë vendet nëpër të cilët ka kaluar Muhamedi a.s., dhe as'habët e tij trima, pra haxhinjtë,

marrin forcë morale kur vizitojnë ato vende të shenjta, ngase e kujtojnë të kaluarën e famshme Islame, kohën kur Muhammedi a.s., me shokët e tij arritën të sundojnë dhe t'i kthejnë në rrugë të drejtë pothuajse të gjithë banorët e atyre viseve shkretinore.

Haxhi, pra është momenti kur muslimanët i mbulon mëshira e Zotit xh.sh. dhe rasti më i volitshëm për shlyerjen-faljen e mëkateve. Pejgamberi a.s. lidhur me këtë ka thënë:

"Kush bën haxhin pa pasur marrëdhënie intime me gruan (gjatë kohës së haxhit) dhe nuk grindet e as nuk fyen, kthehet nga haxhi i pamëkate sikur e ka lindur nëna e tij!"
(Trensmeton Buhariu dhe Muslimi).

Nga kjo nënkuptojmë se Haxhi është më i miri shans për pastrimin nga mëkatet e mëparshme. Me të vërtetë haxhiu ndjen një kënaqësi të veçantë atëherë kur gjendet në mesin e grumbullit më të madh të njerëzve, si gjatë tavafit (sjelljes) rreth gurit të zi, namazit në Qabe e në vende të tjera. Me anë të haxhit më së miri del në skenë uniteti i muslimanëve, vëllazërimi dhe bashkimi i tyre, barazia dhe mosdallimi në mes të të pasurit dhe të varfërit, të atij që ka dhe atij që s'ka, në mes të arabit dhe joarabit, të bardhit dhe të ziut. Që të gjithë janë të njëjtë, të veshur në të bardha, të gjithë lutën njejtë që All-llahu t'ia falë mëkatet që në çdo hap, njeriu ka mundësi të futet në to.

Pos kësaj Haxhi është një prej ibadeteve-adhurimeve përmbyllëse do të thotë bëhet një herë në jetë (që nga mosha madhore-në vdekje) që është obligim për atë që ka mundësi materiale ta vizitojë Qaben dhe Medinen e Pejgamberit s.a.v.s. Pejgamberi a.s. thotë:

"Prej Umres në Umre falen mëkatet, kurse për haxhin e pranuar nuk ka shpërblim tjetër vetëmse xhenneti".

All-llahu na ndihmoftë, na bekoftë, na e bëftë të mundur që të shkojmë e t'i vizitojmë vendet e shenjta. All-llahu ua mundësoftë të gjithëve këtë ta jetësojnë në praktikë.

Driton Morina kl.IV

Vetëm me unitet e dashuri reciproke tejkalohe vështirësitë

Ardhja e festës së Kurban-bajramit, na ka përkujtuar dhe do të na përkujtojë arsyetimin e devotshmërisë së Ibrahimit a.s. dhe birit të tij, Ismailit a.s. me anë të gatishmërisë për sakrificë në rrugë të All-llahut xh.sh. E nga tani sa herë që të vijë kjo festë e bekuar, do të na e përkujtojë edhe kulminacionin e devotshmërisë së vëllezërve tanë drenicas, të cilët duke flijuar jetën për hir të Zotit, i shërbyen atdheut të tyre të shumëdashur. Vlen të theksohet se të dy këto ngjarje të rëndësishme mund të jenë të mjaftueshme edhe për të qenë bazë, mostër, model e shembull se si ne ta verifikojmë e ta arsyetojmë singjeritetin e dashurisë që e kemi ndaj All-llahut të madhëruar, e në kuadër të kësaj edhe vyeshmërinë për kombin tonë shqiptar, ndaj të cilit po demonstroi argumenti i forcës para forcës së argumentit. Është habitës edhe vetë fakti se për ne masakra e Drenicës nuk është e vetme, me që ajo mund të llogaritet vetëm një shpëtim interval kohor i masakrës së zakonshme shekullore, kundër së cilës ka kohë që punojnë. Ndaj të ndalet terrori në Kosovë, do të thotë të ndërpritet një veprim gradual herë-herë, si tani i shpejtuar, e i tmerrshëm shekullor. Na mban shpresa se e nesërmyja nuk do t'i gjasojë të sotmes sikur që kjo i gjasoi të djeshmes, por duhet ditur gjithnjë një mosgjasim i tillë me shumicë absolute është në duart tona. Lidhur me këtë All-llahu xh.sh. thoshte: "Nëse e ndihmoni Zotin, Ai ju ndihmon ju".

Në këto kohë të liga që po mbretërojnë, çdo njeri prej nesh i mundësohet dhënia e kontributit të çmueshëm, dikujt lufta, dikujt ndihma e dikujt mikpritja, mirëpo prapë duhet ditur se të gjitha këto veprime fetarisht janë të preferuara, bile madje edhe të urdhëruara me Kur'an dhe sunnet. Nisur nga kjo, e për të thënë realitetin, detyrohem i urgjentisht ta falënderojmë All-llahun, i Cili na e bëri të mundshme përqaftimin e të drejtës, e i Cili dëshmorëve ua bëri gradimin më të lartë.

Gjithashtu duhet ditur se të shpresuarit në vetvete është shpresa e vetme e mirëfilltë, e cila garanton lirinë, paqën dhe harmoninë ndërnjerëzore, ndërsa të shpresuarit në dikë tjetër është i nevojshëm, por jo edhe i mjaftueshëm, me që edhe shkaku i shumë të këqijave, dëshmitarë të cilave kemi edhe vetë ne. Me këto fjalë të fundit në mënyrë të veçantë synojmë unitetin, mosekzistimin e të cilit, armiku e pati dhe do ta ketë armë më të fortë gjer në përkryeshmëri.

Në anën tjetër, ne duhet t'i ikim terrorit, por nëse definicioni i ndryshon rrënjësisht nga gjakpirësit historik, nuk duhet të na pengojë, të mbrojturit e pragjeve të shtëpiave të konsiderohet terror. Kriter të veprimeve tona ta kemi drejtësinë e jo emertimet e pabaza. Rugës për të vërtetën, askush le të mos na ndalë.

Ndërsa, nga aspekti më i ngushtë fetaro-islam, tani më shumë se kurrë duhet të manifestohet besimi i bindshëm në All-llahun e Madhëruar dhe zbatimin e urdhërave të Tij, me që po jetojmë në një kohë, fati i së cilës na lidh mjaft potencialisht me botën tjetër.

Kushedi, ndoshta masakra e së nesërme do ta harrojë atë të Drenicës, por e tërë kjo nuk duhet të na frikësojë, me që besojmë bindshëm në Zotin Një edhe duke besuar botën e ardhme me gjithë shpërblimin që ngërthen në vete për njerëzit e mirë. Kjo, pra është ndër vlerat fetare, ndaj të cilave vlera rinia jonë ndien largësi shumë të madhe.

Vëllezër të nderuar! Kush pos nesh dhe atyre, prindërit dhe vepruesit do të jenë përgjegjës para All-llahut xh.sh. nesër në ditën e madhe të gjykimit!!!

T'i përgjigjem kësaj pyetje përmirësueshëm në gabim para se të përgjigjem para All-llahut të madhëruar për këto veprime, kur më nuk mund të përfitojmë gjë. Shfrytëzojmë rastin ta fitojmë rininë për mirëkuptim të Fesë sonë Islame dhe jetësim sipas normave të Tij.

Së fundi, lus All-llahun xh.sh. që t'i shpërblejë dyjetshëm ata që kur patën mundësi kafshët t'i prejnë për kurban, ata ranë kurban për Zotin xh.sh. që vendi ynë të çlirohet sa më parë. Gjithashtu e lus Zotin e Plotfuqishëm që të ndëshkojë e poshtërojë dyjetshëm ata që kur kanë mundësi që të mos bëjnë masakra, ata krenohen me një gjë të tillë. ZOTI NA NDIHMOFTË!

Artan Qalaj kl.IV

Ofendimi - ves i shëmtuar

"Secili nga ju është pasqyrë për vëllain tuaj, nëse ju shikoni dëka të gabuar te vëllai i juaj, ju duhet t'ia thoni atij për ta larguar atë nga ajo". Transmeton Tirmidhiu

Në kohën tonë njerëzit nuk po e njohin Islamin aq dhe si duhet. Në vendet ku mësohet dhe studiohet Fjala e të Madhit All-llahu xh.sh. dhe sunneti i Pejgamberit a.s. kutlura dhe civilizimi i atyre duhet të jetë në nivel duke u përshtatur me jetën dhe veprimtarinë e sahabëve, All-llahu qoftë i kënaqur me ta, që me të vërtetë ishin kodra prej kodrave më të mëdha të këtij Dini.

Pasiqë mësova këtë fjalë të ëmbël të pejgamberit a.s. duke e ndier vetën të obliguar, vendosa që të shkruaj disa fjalë mbi ofendimin, këtë ves të shëmtuar dhe të çoroditur. Ky ves i keq i ka kapluar disa nga vëllezërit muslimanë të mi, do të mundohem ta zhvlerësoj dhe njëkohësisht, mu ashtu siç shpreh porosia e të Dërguarit a.s., ta largojë nga vetvetja.

Njerëzit po ta kishin kuptuar Islamin thelbësisht, ata gjithësesi do ishin vëllezërit e mi.

Islamin me të vërtetë duhet ta respektojmë në maksimum.

Të jesh musliman do të thotë të jesh besnik ndaj All-llahut Fuqiptotë, të jesh i pajisur me dritën e Tij, të shkosh rrugës së drejtë, të jesh i afërt, i dashur dhe i ëmbël me vëllezërit e tu, për këtë, besimtarët e mirëfilltë shtojnë mirësitë dhe forcojnë dashurinë e afrinë ndërmjet tyre. E me këtë akt ata i ngjajnë përshkrimit që All-llahu xh.sh. ua bën në Kur'anin fisnik, ku thotë:

"All-llahu i do ata që luftojnë në rrugën e Tij të rreshtuar si të jenë ndërtesë e fortifikuar".

Es-Saff: 4.

si dhe përshkrimit që ua bën i Dërguari ynë, Muhammedi a.s. i cili thotë:

"Besimtarit për besimtarin i shëmbëllen një fortesë, gurët e së cilës e mbajnë njëri-tjetrin". Buhariu dhe Muslimi.

Duke i ditur të gjitha këto, duke besuar bindshëm e sinqerisht në mesimet Islame, duke besuar se ato janë një përmbledhje e parimeve hyjnore, që e prijnë njerëzimin drejt së mirë dhe i sigurojnë përparimin shpirtëror dhe material dhe që këtej, lumturinë e tij në të dy botërat, është më se e nevojshme që dashurinë dhe vëllazërimin tonë ta ngulitim sa më thellë në rrënjët e Islamit, ta bëjmë atë sa me të qëndrojmë, sepse e kundërta e kësaj vërtetë i shëmbëllen një humbje të hapur e të pakuptimt.

Marrëdhëniet vëllazërore të besimtarëve duhet të jenë një fortifikatë bukur e qëndruar kundrejt planeve të armiqve tanë. Vëllezërit muslimanë në brendësinë e tyre duhet ta flakin njëherë e përgjithmonë ofendimin, egoizimin, mendjemadhësinë, bajraktarizmin, përgojimin, përqeshjen e poshtërimit.

Ata të cilët nuk janë të kujdesshëm ndaj fjalëve dhe këshillave të Zotit, ata gjuhët e tyre i përlyejnë me ofendime e të shara. Besa duke mos kursyer as prindërit, kurse harro-

jnë se duhet të jemi të kujdesshëm ndaj prindërve, sepse e kemi obligim prej Allahut xh.sh. Vërtet prej mëkateve të mëdha është që njeriu t'i mallkojë prindërit e tij. I është thënë: *"O i dërgaur i Zotit, si i mallkon (ofendon) njeriu prindërit e tij? (Pejgamberi a.s.) tha: E ofendon njeriu babanë e njerit, e ka ofenduar babanë e vet dhe e ofendon nënën e tjetrit, e ka ofenduar nënën e vet." Buhariu-Muslimi.*

Shtrohet pyetja: "Nga ky person i cili është në gjendje të refuzojë edukimin, veshmbathjen, ushqimin dhe mundin e prindërve që e kanë hargjuar për të, a pritret t'i bëjë mirë ndokujt tjetër dhe të jetë i dobishëm për shoqërinë".

Ky ves i shëmtuar ndonjëherë i përfshin edhe të vdekurit, e lëre më të gjallët. Pejgamberi s.a.v.s. e ndaloj këtë me rastin e kthyerjes së Ikreme ebu Xhehlit në Islam në Medinë për ta pranuar Islamin. Ai (Muhammedi a.s.) iu tha shokëve të vet:

"Do të vijë Ikremeja i biri i Ebu Xhehlit si emigrues musliman. Mos ia ofendoni babanë, sepse ofendimi i të vdekurit e prek të gjallin dhe nuk arrin deri te i vdekuri".

Sado që është e qartësuar se të ofenduarit është ves i keq dhe i ndaluar në Islam, të tillët thonë: më ka hidhëruar se nuk e fyej pa shkak, ose më ka bërë këtë e këtë. Këto te muslimani i mirë nuk vijnë në shprehje kur te besimtari kanë gjetur vend imani dhe dashuria e madhe ndaj All-llahut dhe të dërguarit të Tij.

Ç'është më interesante disa shkojnë edhe më larg duke thënë: se shkenca e psikologjisë e ka vërtetuar se njeriu më mirë është të shfryjë mllëfin e tij se sa ta mbajë atë brenda dhe me këtë rast ata cekin dhe me këtë mbrohen se kinse ne e kemi me vend.

Të keqes duhet t'i themi gjithmonë se keq e keni. Këtyre njerëzve iu themi derisa njeriu e ofendon tjetrin tek ai që është ofenduar është mbjellë urrejtje, armiqësi dhe me këtë është shthurur harmonia që duhet të ekzistojë në mjedisin jetësor, thellohen mosmarrveshjet e kundërshtit e madje mund të vijë edhe deri te grindja e njerëzve. Prandaj atyre iu themi se All-llahu i lartësuar di më së mirë për njeriun se është Krijues i tij, i Cili me Kur'an na udhëzoi për në rrugën e shpëtimit dhe paqës.

Mendoj se ky hap-ofendimi përlyen e ndryshk moralin e një të mençuri apo të një besimtari të sinqertë. Nëse nuk pranon që të tërhiqet prej punës dhe vesit të keq është e arsyeshme të largohemi sa më parë prej tij.

Njeriu i mençur, që i dëgjon këshillat e Allahut dhe të Muhammedit a.s. gjuha e tij është pas zemrës: Kur ai do të thotë diçka më parë se mendon e nëse kjo mund të jetë e dobishme, atëherë flet. Kurse te njeriu injorant zemra është pas gjuhës. Ai flet kur t'i teket duke mos menduar aspak për fjalën që e thotë. E gjithashtu Pejgamberi a.s. na mëson me fjalën e tij:

"Vërtet All-llahu është i butë e i dashur dhe Ai e do butësinë dhe mirësjelljen. Në mirësjellje fitohet ajo që nuk fitohet me vrazhdësi".

Kurse është e qartë se ofendimi nuk e tërheq gjë tjetër pas veti përpos vrazhdësi e pas vrazhdësisë e keqja dhe kështu në përgjithësi shihet shejtani i mallkuar.

All-llahu xh.sh. thotë:

"E ti robërve të Mi thuaju le ta thonë atë që është më e mira, pse djalli ndërse në tyre, e është e ditur se djalli është armik i hapur i njeriut"

El Isra: 53.

Tërë këtë që e shkrova do ta përfundoj me dy porosi për vëllezërit e mi:

"Kije ndërmend (frikësohu) All-llahut xh.sh. kudo që të jesh. Të keqen pasoje me të mirë, ajo do ta fshijë të keqën. Dhe me njerëzit bëhu i moralshëm me moral e sjellje të mira". Tirmidhiu

Zoti xh.sh. na i ka dhënë dy vesh dhe një gjuhë, pra, më shumë dëgjo se sa të flasësh. Ai na ka dhënë dy sy dhe një gjuhë, pra më shumë shiko se sa të flasësh.

Zoti xh.sh. na ka dhënë mendjen për të punuar dhe për të mësuar, All-llahu na mundësoftë që të jemi të mirë tek Ai.

Fatmir Latifaj kl.IV

Shpëtimi është besimi në Allahun xh.sh.

Isha ende fëmijë kur fillova të mësoj për Zotin xh.sh. Nuk jam e sigurt se sa vite kam pasur, por më kujtohen fjalët të cilat m'i tha gjyshi im "Bija ime, nëse dëshiron që të jesh e shpëtuar dhe e lumtur përgjithmonë adhuroje vetëm Allahun, beso në librat e Tij, peygamberët e Tij, ditën e Kijametit dhe gjithçka që ndodh është në dijen absolute të Allahut xh.sh."

Këto fjalë i kisha gjithmonë në zemër që nga ajo ditë që m'i tregoi gjyshi im i dashur e deri me sot dhe gjithmonë do të jetoj me to.

Ndjenjat e para për islam i fitova nga gjyshi im, kurse ndjenjat për islam mu shtuan edhe më kur fillova të lexoja disa libra me tematikë fetare islame. Vetëm pas leximit të këtyre librave u binda se me të vërtetë nuk paska shpëtim tjetër përveç këtij besimi, për këtë arsye vendosa që ta zbatoj me përpikëri këtë mesazh dhe ligj të vërtetë.

Mbarova shkollën fillore dhe fillova vijimin e mësimit në Medresenë e Mesme "Alaud-din" të Prishtinës, dhe kështu arrita që edhe një dëshirë t'ia plotësoj gjyshit tim që e kishte në zemër. Në fillim çdo kujt që i flisja për këtë bindje timen, i dukej qesharake dhe kujt do që i flisja, më përqeshte. Megjithatë unë as nuk u demoralizova e as që hoqa dorë nga kjo, por fillova t'iu flas, së pari të afërmeve të mi familjar e pastaj edhe të tjerëve. Kështu në këtë mënyrë arrita që t'i bindja edhe shoqet e mia të cilat nuk pranin as të flisnin me mua.

Tani jam shumë e gëzuar pasi që gjendem e mbuluar me shami të bardhë e të pastër dhe me zemër të pastër ashtu siç ka urdhëruar Allahu i madhërishëm. Shoqet më kritikonin shumë për këtë mbulesë të cilën e çmoja shumë, por tani

edhe ato janë bindur se vërtet kjo qenka shpëtimi i nderit dhe moralit njerëzor, pasi e kuptuan, se unë nuk e kisha ndërmend të hiqja mbulesën.

Në këtë mënyrë vajzat e tjera filluan të më pyesin për këtë rrugë të cilën e kam zgjedhur, unë ju tregoja për mbulesën dhe rregullat islame kurse ato dëgjonin të magjepsura sidomos kur ju tregoja për peygamberët a.s., misionin dhe vuajtjet e tyre. Si rezultat i tërë kësaj doli bashkangjitja e disa shoqeve të mia për të cilat u gëzova shumë, sepse tani bëra edhe shoqe në besim pasi që ato i kisha vetëm në rrugë, shtëpi apo gjëkund.

Do të dëshiroj që edhe një dëshirë të me realizohet nga ana e Zotit të Madhërishëm, a thua vallë a do të çlirohet Kosova jonë e të mësojmë të gjitha femrat e meshkujt e saj në këtë rrugë të vërtetë islame. Lus Zotin për këtë. Si dhe a thua vallë a do ta kuptojnë ndonjëherë këta njerëz se nuk ka rrugë tjetër të shpëtimit përveç ajo islame. Të gjithë ata që mësojnë gjeometrinë, e dinë se një drejtëz mund t'i bashkojë dy pika dhe çdo tentim tjetër për t'i bashkuar dy pika me vijë tjetër nuk është e mundur, sepse çdo vijë tjetër është e lakuar ose nuk i bashkon të dy pikat. Një gjë e tillë është edhe me islamin, sepse rrugën e drejtë mund ta arrijë njeriu vetëm përmes rrugës së peygamberit Muhammed s.a.v.s. Ah sa më dhimbën ata që nuk besojnë për dënimin që do të marrin. Paqa dhe mëshira e Zotit qoftë mbi muslimanët.

Sahadete Sopjani kl.I

Drenicës heroike

Të shkruash për Drenicën është mjaft vështirë, sidomos kohëve të fundit, kur barbarët e Kaukazit sulmaun fshatrat e Drenicës, ku vranë, prenë, e masakruan gra, pleq e fëmijë.

Gjatë kësaj kohe kemi shumë ngjarje rrëqethëse, siç është rasti i familjes Ahmeti nga Likoshani i Gllgovcit, ku policia serbe mori dhjetë anëtarë të kësaj familje, të cilët i masakroi ashtu siç dinë ata. Poashtu rast i ngjashëm është edhe rasti i 4 vëllezërve Sejdiu të cilët policia i vrau në oborr të shtëpisë, e mos të flasim për Prekazin e fshatrat tjera.

Atë ditë kur ndodhi kjo ngjarje të gjithë ishin të pikëlluar, zemrat rrëqethëshin, kurse sytë lotonin për bijtë dhe bijat e Drenicës. Të gjithë ne jemi të brengosur, thoshin njerëzit, por edhe krenohemi thoshin ata, sepse Drenica edhe një herë nxori në shesh zjarrin e flakët trimëror që kishte në gjirin e vet, edhe kësaj radhe ajo e dha emanetin më të çmuar, bijtë dhe bijat e saj.

Bishat serbosllave edhe një herë treguan mllefin, paturpësinë e tyre në gra, fëmijë e pleq. Ne e ngushëllojmë popullin e këtyre anëve për viktimat e rëna, por njëkohësisht edhe i lavdërojmë për trimërinë, burrërinë dhe krenarinë që tregoi ndaj armiqve shekullor. Nuk është trimëri të vrasësh, të presësh a të masakrosh ata të cilët nuk kanë mundësi të mbrohen, e lërë me të sulmojnë. Këshillojmë të gjithë ata të cilët humben të afërmit e tyre familjar, që të mos dorëzohen e të përulen, por të qëndrojnë stoik, të pathyeshëm e të paluhatur në trojet e tyre të shenjta të trashëguara nga gjyshërit e stërgjyshërit e tyre trima.

Askush le të mos mendojë se ata të cilët u vranë duke mbrojtur pragjet dhe oborret e shtëpive të tyre janë të vdekur, ata asesi nuk kanë vdekur, por janë të gjallë, të gjallë, të sigurtë dhe të furnizuar te Zoti i madhërishtëm. Këtë garancë ne nuk e bëjmë vetëm nga hamendja apo të nxitur nga emocionet, por një garancë e tillë rrejd drejtpërsëdrejti nga fjalët e të shenjtit Kur'an, ku thuhet:

"Kurrsesi mos i mendoni se janë të vdekur ata që ranë dëshmorë në rrugën e Allahut. Përkundrazi, ata janë të gjallë duke u ushqyer te Zoti i tyre. Janë të gëzuar me atë që u dha Allahu nga mirësitë e Tij".

Ali Imran: 169-167.

Nuk ka dyshim se kjo mirësi e Allahut xh.sh., ka përfshirë edhe bijtë dhe bijat e Drenicës martire, të të cilat ranë si pre e bishave çetnike serbe. A thua vallë do të vijë ndonjëherë një ditë, që edhe Drenica jonë e dashur të lulëzo-het me lulëkuqe të lirisë dhe zambakë të bardh paqeje!? Sa shumë do të dëshiroja të shoh një Drenicë të lirë e të lumtur! E kur ta shihja atë, zemra dhe gjoksi im do të më zgjerohej nga gëzimi.

Temën nuk do ta përfundoja, por lotët nuk më lënë, i pikëlluar me lotë në sy, me zemër të thyer e i shqetësuar, i shtangur e i zverdhur i tëri, po e përfundoj temën mbi Drenicën time të dashur që aq fort e dua, e cila po lahet me gjakun e bijve më të mirë.

Mbetëm me shpresë se Zoti i Madhërishtëm do t'i shpërblejë vëllezërit dhe motrat e mia të rëna ditëve të fundit në Drenicë.

O Zoti ynë, pranoj këto viktime në radhën e robërve tu dëshmorë, ke mëshirë të lutemi o Zot, Krijuesi i gjithësisë, bekoj këto troje dhe shpëto këtë njerëzi!

All-llahu e shpëtoftë Kosovën dhe të gjithë shqiptarët!...
AMIN.

*Kushtuar ty Drenica ime e dashur...
unë biri yt: Driton Morina kl.IV*

Drenicë jemi me ju

Qysh nga fillimi i këtij viti zemrat tona ishin të shqetësuara dhe të pikëlluara nga lajmi i zi që erdhi për Drenicë. Drenica ishte e shkelur nga okupatori edhe në vitet e mëhershme. Drenica dha shumë dëshmorë të cilët vdiqën në mënyra të ndryshme. Disa vdiqën të masakruar, disa të vvarë nga plumbat gjakatarë të armikut e të tjerët në forma të ndryshme.

I tërë populli kërkonte shpëtimin e Drenicës të cilën e kishte përfshirë një flakë dhe masakër që nuk mund ta duronte asnjë shqiptar pavarësisht se në cilin vend jetonte. Të gjithë shprehnin dhembje të thellë për viktimat që ranë dëshmorë të Atdheut, të masakruar nga policia shoveniste serbe.

Aleatët e kriminelit të njohur Arkan dhe disa të tjerë, me duart e tyre të përgjakura që nga lufta e Bosnës, erdhën në Drenicë tonë dhe masakruan gra, fëmijë e pleq të gjorë. E tërë Drenica ishte nën një shtetrrethim të hekurt çetnik serb dhe se askush nuk mund t'i shkente në ndihmë, madje as organizatat humanitare të cilët pengoheshin nga postblloku policor në Komoran e gjetiu ku policia i kishte vendosur.

Çdo ditë na vinin lajme trishtuese për gjendjen e krijuar në Drenicë e sidomos në fshatin Prekaz, banorët e të cilit u masakruan mizorisht nga forcat militare serbe, posaçërisht masakra e familjes Jashari e cila jetonte po në këtë fshat. Një shumicë e banorëve të këtyre fshatrave u detyruan t'i lëshojnë vatrat e tyre stërgjyshore. Ata strehoheshin ku i ipej rasti në mal apo në ndonjë fshat tjetër që ende nuk ishte sulmuar.

Zëri trishtues i fëmijëve përshkonte tërë Kosovën, të gjithë me lotë në sy e kujtonin dhembjen për popullin Drenicas që vritej për çdo ditë nga serbët.

Ankthi i luftës e përshkoi tërë Kosovën e pupulli kërkonte shpëtim nga ana e Zotit të madhërisëm duke iu ankuar botës që t'i shpëtojë nga kjo masakër e mallkuar. Deshti Allahu dhe çështja jonë u ndërkombtarizua dhe e tërë bota ktheu shqimin nga Kosova jonë e posaçërisht nga Drenica e lavdishme.

Armiqtë mundoheshin të arsyetoheshin para botës se kinse po e luftojmë terrorizmin, por vetë kufomat e nënave shtatëzëna, fëmijëve të vegjël dhe pleqve të gjorë dëshmonin sheshazi se ne jemi popull i pastër dhe se te ne nuk ka asfarë shenje të terrorizmit, nga se nuk është terrorizëm të luftosh për të mbrojtur pragun e shtëpisë sate.

I tërë populli u ngrit në këmbë kundër kësaj masakre dhe këtij regjimi të ndytë, të gjithë shprehnin vullnetin e tyre për ndihmë ndaj Drenicës tonë dhe përpavarësinë e Kosovës sonë të dashur. Mesazhi i tyre ndaj Drenicës ishte:

"Drenica jona e dashur qëndro, sepse edhe ne jemi me ty, e kemi obligim nga Zoti që të ndihmojmë vëllaun tonë kur ai tretet në zjarrin dhe nën terrorin e armikut. Të gjithëve na ke pranë, nuk do të harrojmë kurrë. Drenicë jemi me ty". Allahu na ruajt të gjithëve nga ky regjim i ndytë. Drenica është përplot ADEMA. Kënga e Adem Jasharit i qetëson shpirtërat tanë dhe se ajo kurrë nuk do të ndalet derisa të ekzistojë kjo gjithësi.

Besnik Kadriolli KLI.1a

Familjes Jashari

*Po ç'mënduat ju,
or...çëtnikët e malit,
se do t'i shpëtoni lehtë,
bacë Shaban Jasharit!*

*Ia rrënuar kullat,
ia shëmbët shtëpitë,
ia pretë familjen,
ia vratë fëmijët.*

*Kot ju po preni,
kot dhe masakroni,
se Drenicën tonë,
kurrë s'mund ta frikësoni.*

*Jo, jo mos mëndoni
ju o...çëtnikët e zi,
nuk duron Drenica
të rrijë nën Serbi.*

*Drenica jonë trime
e mësuar me luftime,
për Atdhe i jep bijtë
pa lotë, pa vajtime.*

*Kjo është kështu,
se ajo është DRENICA,
atje më parë kishte luftuar
trim Azem Galica.
I biri i Shabanit
me emrin ADEM
i luftoi çëtnikët
pa frikë e pa tremë.*

*Të gjithë ishin luftëtarë
nisur nga i pari
të njohur në Prekaz
familja JASHARI*

*Të gjithë së bashku,
të vjetër e të ri,
me armë në dorë
u vranë për LIRI.*

*O ZOTI i madhëruar,
të lutemi ne
të gjithë të bashkuar
shpërblej këta njerëz
për trimërinë e treguar!*

Kushtuar: bijve të shtëpive Kala

*Driton Morina
nga Drenica KLI.IV*

Njerëzit po vdesin të tregojnë se janë të gjallë

Atje lart në male në fusha të Drenicës
ku zëshëm këndonte ndonjë bilbil,
s'qelën lule të reja në këtë pranverë,
s'qeli dhe i gjori trandafil.

Atje lart në mal në krue të Drenicës
ku uji me gjak gurgullon,
atje ku po bien trimat ripërritës
qetësi më s'mbretëron.

Mali i lartë gjer në qiell i Drenicës
ku vetëtima ngatërrueshëm me zhurmën e aeroplanëve
s'ndalet e shkrepn
plumbat me të cilët vriten e vriten heronjtë kosovarë,
idhët atje po i imiton.

Atje ku luftës e masakrës
padhimbshmëri u bëhet ball,
njerëzit po vdesin
të tregojnë se janë të gjallë.

Atje mbi varret e tyre
ku zogjtë një ditë do të kthehen e të këndojnë
ditën që ranë për liri
ata do ta vajtojnë.

E atje në tërë Kosovën
kur kënga e Adem Jasharit me zemër këndohet,
gatishmëria për ndihmë vëllezërve drenicas
mjaftueshëm manifestohet.

Edhe më lart, atje në botën tjetër
ku vetëm drejtësia e Zotit mbisundon, shpërblimi i Tij
martirëve të Drenicës
vazhdueshëm pason.

Mësuesit tim të parë

Në një natë të errët,
kur, zakonisht, thellë ëndrroja,
ndjeva në vete një mangësi
me që mësuesit tim të parë një vjershë nuk ia shkruaja

E dija se prapë do të gaboja
me që s'mund të them gjithë ç' duhet,
por e dija se është edhe më keq,
malli për të edhe me vjersha të mos shuhet.

Gjithashtu e dija se mjaftueshmëria dështon
me që s'mund të shkruaj gjithë ç'meriton,
por dija se është edhe më keq,
vjersha ime mallin për të të mos e lehtësojë.

Nuk dua t'i përshkruaj cilësi fizike
me që të tillat mund t'i ketë edhe ndonjë njeri,
por mësimin e tij të parë
mua më është e vetnija begati.

Ndaj, papritmas u ngrita nga shtrati
e mora lapsin të mendoj kujtueshëm
e më pas diç të paktë të hartoj.

Por, koha kur mendoja ta përfundoj hartimin,
nga realiteti larg u distancua
me që pashë tridhjetë e gjashtë fjolla të botës
atëherë në verë nga qielli duke u lëshuar.

Të them të drejtën, filozofinë e tyre
në atë moment fare s'e pata kuptuar,
por më vonë mësova
se e kaluara më ishte personifikuar

Ato ishin tridhjetë e gjashtë shkronjat
e gjuhës sonë të artë,
që i përvetësova nga mësuesi im,
për mua sa që qielli i lartë.

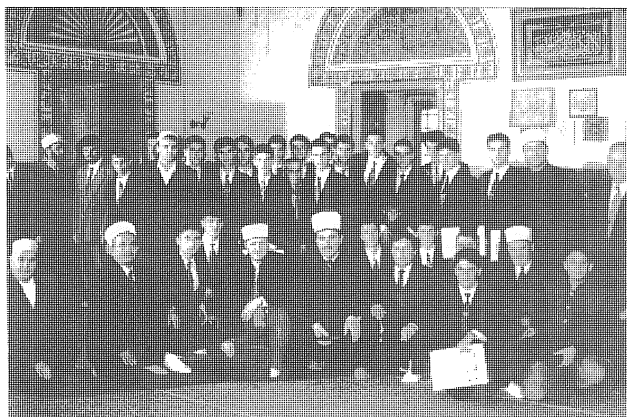
Në fund më udhet të përsëris së kujtuari pamundësinë,
të cilës pas dëshirë i jam nënshtruar
me që nga toka s'mundem qiellin në detaje për ta
përshkruar.

Por e di se qielli tokës i bëri dritë,
dobia se cilës patjetër do të vazhdojë,
më duhet të shkruaj edhe më
që mësuesin tim të parë kurrë të mos e harroj.

Si u manifestua festa e Kurban Bajramit

Rrezet e para të diellit në atë mëngjes të freskët puçiteshin diku lart në qiell me tingujt e ëmbël, që dilnin nga altoparantet e Xhamisë së Madhe të Prishtinës. Në këtë xhami u mbajt manifestimi qendror i festës së kurban bajramit, festës së sakrificës dhe të flijimit, sikurse edhe viteve të tjera.

Fillimin e këtij manifestimi e shënuan nxënësit e korit të Medresesë, të cilët duke kënduar tekbirot e teshrikut hynë në xhami, e cila ishte e mbushur plot e përplot me besimtarë të moshave të ndryshme. Fal talentit të madh, punës së

mundimshme dhe kontinuitive të prof. Nysret Simnicës, i cili "çau kokën" disa ditë me radhë me korin e nxënësve të shkollës sonë, programi ishte i nivelit të lartë dhe zgjoi kureshtje, jo vetëm të xhemati, por edhe të programet e ndryshme televizive, posaçërisht të rrjetit i kanalit ANN, i cili transmetoi këtë program modest. Kurse për disa shkaqe teknike ky program nuk mundi të transmetohet në TVSH.

Nxënësi Mehdi Goga me zërin e tij melodik dhe mahintës fali namazin e sabahut. Ai u la mbresa të mëdha masës së gjerë të popullit tonë të mërzitur gjatë këtyre ditëve të fundit nga regjimi kriminel serb. Këshillën-ligjëratën, po, thënë më mirë në gjuhën fetare, vazin e dha ef. Sabri Bajgora. Oratoria

e tij i mahniti të gjithë të pranishmit. Fjalët e tij ishin mjaft emocionuese dhe prekëse, sidomos në pjesën e parë të vazit, të cilën ia kushtoi ngjarjeve tragjike të fundit në vendin tonë.

Nga këto fjalë të tij pjesës dërmuese të xhematit u rrodhën lotët, të cilët lot u kurorëzuan me nga një fatiha, që u këndua nga të gjithë të pranishmit për dëshmorët e rënë në Drenicën martire.

Pas vazit, nxënësi Esat Krasniqi e këndoi një ashere dhe më pas kori i Medresesë interpretoi disa ilahi dhe kaside. Korin e udhëhoqi prof. Nysret Simnica, kurse mesazhin e nxënësve të Medresesë e lexoi nxënësit Driton Morina. Pas këtij programi të shkurtër, namazin e bajramit e fali prof. Bahri Siminca. më pastaj hytben e mbajti drejtori i Medresesë dhe zëvendëskryetari i B.I. të Kosovës, ef. Naim Tër-nava. Karakteristikë e Naim ef. Tërnavës ishte oratoria e tij e rrallë, gjuha e pastër shqipe, ku nga zëri i tij i fuqishëm dhe bindës dhe nga tematika aktuale të cilën e rrahte, i tërë xhemati mbeti i mahnitur.

Lotët në fytyrat e besimtarëve shkëlqenin sikur vesa e mengjesit pranveror. Hytbeja edhe e shënoi përfundimin e këtij manifestimi, ku më pas besimtarët i uruan të gjithë këtë festë njëri tjetrit, të gjithë me një dëshirë të përbashkët që bajramin tjetër ta presin në Kosovën e lirë.

Ilir Osmani kl.IIIa

Më shumë në rrugë sesa në bankat shkollore

Kohëve të fundit në Kosovë po mbretëron një situatë tejet e vështirë. Regjimi serbomadh po e shton terrorin përditë e më tepër, por shqiptarët megjithatë po i kalojnë këto sfida, edhe pse me vështirësi të mëdha. Ditët po kalojnë ndërsa jeta po bëhet gjithnjë e më e vështirë.

Gjatë këtyre kohëve të vështira për jetesë, pupulli shqiptar shprehi në mënyrë të organizuar pakënaqësinë e tij kundër pushtetit agresor serb. Mu për këtë arsye i tërë populli u ngrit me ditë të tëra në protesta paqësore kundër dhunës dhe terrorit serb në Kosovë.

Me këto protesta popullata deshi që t'i tregojë armiqve, por edhe miqve e dashamirëve se ne jemi një popull paqëndashës e liridashës dhe se ne nuk duam të jetojmë të robëruar e në thundrën e çdokujt.

Edhe ne nxënësit e Medresesë së Mesme "Alaud-din" në Prishtinë, sikurse edhe nxënësit e shkollave të mesme, ishin pjesëmarrës të këtyre protestave, ku edhe ne si çdo pjesëmarrës tjetër pësua nga policia barbare serbe, e cila shiqonte nga skaji i rrugëve sikur që shiqojnë bishat nga skaji i malit.

Atë ditë kur të gjithë qytetarët ishin të ftuar që të prezentojnë në qytet, edhe ne nxënësit dolëm të organizuar së bashku me kolëgët e profesorët tanë deri në qendër të qytetit, ku iu bashkangjitëm turmës së madhe të popullit, të cilët poashtu ishin në shkallën më të lartë të organizimit të kësaj porteste, kështu si është më së miri vazhduam të marshojmë rrugëve të qytetit me disa parulla në duar.

Kjo protestë zgjati vetëm për disa çaste, sepse pas pak kohe bishat (policët) ndërhyjnë në mënyrën më brutale duke goditur pleq e plaka, gra e fëmijë, të ri e të reja derisa e shpërndanë turmën e popullit. Në këto protesta pësuan shumë njerëz të pafajshëm madje edhe pleqtë e plakët e mos të flasim mbi të rinjtë të cilët policia i shiqonte sikur halën në sy.

Këto protesta të gjithë i vlerësuan si pozitive si nga njerëzit tanë poashtu edhe të gjithë ata që janë zemërmirë e paqëndashës edhe jashtë vendit tonë, ngase qëllimi u arrit, ne iu treguam botës mbarë se ne duam Liri, duam të jetojmë të lirë në vendin tonë, e nuk jemi kriminelë e as që i duam krimet e gjakderdhjet, dhe se për LIRI jemi të vendosur.

Ne nxënësit e Medresesë së Mesme "Alaud-din" të Prishtinës, jemi shumë të kënaqur që patëm fatin të marrim pjesë së bashku me vëllezërit dhe motrat tona kosovare, me këtë ne duam t'ju tregojmë të gjithëve se ne jemi pjesë e pandashme e rinisë sonë shqiptare-kosovare, edhe pse ndonjëri nga ne ka pësuar nga të rënat e policisë barbare. Rast me të vështirë të të pësuarëve kemi dy nxënësit tanë: Gazmend Hotin nga Drenica të cilin policia e goditi në kokë dhe Ismajl Abdullahin të cilin policët e keqtrajtuat pas ngajrjeve duke e pyetur me pyetje provokuese, të cilave përgjigjet nuk ua dijnë as vet.

Megjithatë sot çdonjëri më me lehtësi e bart plagën kur e di se këtë plagë e ka si shenjë sakrifice për atdhe.

Këto protesta po zgjasin ditë të tëra me radhë andaj ky vit shkollor edhe neve pothuajse na kaloi sikur të gjithë nxënësit: "Më shumë në rrugë se sa në bankat shkollore".

Jemi të bindur se vetëm Zoti mund ta shpëtojë KOSOVEN tonë të dashur e cila është larë dhe po lahet me gjakun e bijve të saj më të shenjtë.

Adnan Vishi kl.IV

Koha kalon

Njeriu në këtë botë është kalimtar. Jemi dëshmitarë se rrjedhat kohore dita ditës po pësojnë ndryshime. Presim dhe përcjellim kohëra të ndryshme. Ecja e kohës është e pandalshme. Jemi dëshmitarë të ngjarjeve ku koha merr fitoren me vete.

Në pranverë këndellet çdo gjë, gjallërohet jeta, zgjohet natyra, përtrihet gjelbërimi, lulet, behari, kundërmojnë erërat të këndshme, dëgjohej zukama e bletëve, cicërima e zogjve. Ndërkaq në vjeshtë gjithçka ndërrohet, shuhet, zbehët e qetësohet, pason gjumi dhe bëhet sikur mos të ishte më parë.

Të gjithë do të përfundojmë në këtë tokë. Në mënyrë të pandalshme, fuqishëm e rryfshëm, sa që edhe shkëmbinjtë dërmohen, zhduken, kështu vijimisht e pandërprerë zhduken dhe vdesin jetat e qenieve në këtë ekzistencë. Edhe ne njerëzit do të përfundojmë një ditë. Askush, përveç All-lahut xh.sh. nuk mund ta pengojë ose ta ndalë marshimin tonë drejt fundit të jetës.

Ata që kaluan para nesh e dëshmuar se edhe ne një ditë nuk do të prezentojmë në këtë sipërfaqe të dheut. Varret, qytetet e rrënuara, civilizimet e zhdukura me kohë na dëshmojnë fuqishëm se çka ka ndodhur në shekujt dhe mileniumet e kaluara. Ata edhe gjithashtu janë lajmëtarët e zhdukjes sonë në të ardhmen e afërt.

Vëllai im, motra ime, dije mirë se një ditë njeriu do të zhduket nga faja e dheut. Gjithçka rreth nesh flet se ne do të përfundojmë. Vdekjen çdo ditë e shohim dhe dëgjojmë për të. Gjithkund rreth nesh njerëzit vdesin.

All-lahu xh.sh. në Kur'anin e Tij thotë:

"Çdo krijesë do ta shijojë vdekjen e Ne në shenjë sprove ju sprovovjmë me vështirësi e kënaqësi dhe ju kthejmë te Ne". (21-35)

Njeriu është krijuar nga dheu dhe përsëri dhë do të bëhet. Në një anekdotë shqiptare thuhet: -Puna mbarë o dhe, që po rrotullon dhe! Marë paq o dhe, i pari i dheut. Kështu iu përgjigj lavërtari plak pashës dhe bashkëpunëtorëve të tij. Sepse edhe pasha ishte dhe, dhe një ditë do të bëhej dhe, por ai ishte i pari i dheut - ishte sundimtari i dheut (vendit).

Disa shembuj apo ngjarje të vërteta na e bëjnë të vlefshme këtë që jemi duke shtjelluar. Në një betejë, para disa qindra vjetësh, tre ushtarë të plagosur rënd, fshihi nga armiku në një bodrum, por të mbuluar nga rrënojat, vdiqën. I mbuloi harresa e kohës. në fillim të këtij shekulli, gjatë zbulimeve arkeologjike në atë bodrum gjenden tre skeletët. Dy ishin në këmbë, kurse i treti ishte i mbështetur për muri. Dikur njerëz me përplot ndjenja, gjallëri dhe plane, tani ishin shndërruar në pluhur dhe hi.

Sikur të mendonin njerëzit për vdekjen dhe takimin me të, raportet në mes të mirës dhe të keqes rrënjësisht do të ndryshonin. Sikur të mendonin të rinjtë se nesër do të përgjigjen për veprat e bëra para Zotit xh.sh. mjerisht shumica këto ngjarje, që pa dyshim do të ndodhin në të ardhmen, nuk i paramendojnë.

O njeri i ri dhe punëtor që tërë pasurinë që po e shpenzon në rregullimin e kësaj bote duke harruar botën tjetër, tash në ty gufon jeta pranverore, mirëpo duhet ditur se pas pranverës sigurisht do të vijë vera dhe vjeshta. Në vjeshtë gjethet vdesin dhe bien përdhe. Kurse në vjeshtën e jetës sonë vdesim ne, njerëzit. Ky fakt duhet të përshkojë edhe qenien njerëzore gjithnjë derisa të mos depërtojë në atomin më të vogël të jetës. Me mendimet për jetën e shkurtër dhe për vdekjen e sigurtë, duhet ecur nëpër jetë. Këtë e kërkon edhe imani ynë në zemër.

Një ditë do të vijë çasti i vdekjes, njeriu i veprave të mira do të qëndrojë i qetë para Krijuesit të vet. Qëndron i qetë sepse jetën e ka kaluar në pajtim me Ligjdhënësin e tij.

Rinia është koha e bukur e jetës. Ajo është periudha e energjisë e fuqisë, e ëndërrave, e rezistencës dhe e përpjekjeve. Njerëzit e rinj me qëllime fisnike dhe me vepra të mira do ta stolisin lulen shumë më të bukur të periudhës së shkëlqyeshme të jetës së tyre. Ata nuk lejojnë që ajo të kalojë kot. Mirëpo rinia është ashtu sikur edhe jeta, kalon shumë shpejtë. Kur arrin pleqëria, ankimet e vajtimet janë të kota e pavlerë. Njeriu që të arrijë shkallën më të lartë shpirtërore deri në vjeshtën e jetës së vet, duhet të veprojë që nga pranvera e hershme e rinisë së tij.

Në një urtësi thuhet: "Mbjele atë që mund ta korrësh". Gjithashtu thuhet: "Puno në rini që të gëzosh në pleqëri frytet e punës sate". E pyesin një plak 90 vjeçar se si i kishte kaluar jeta. Ja se ç' tha plakui: "Sikur të hyhet në një derë e të dilet në tjetrën, krejt kjo sa çel e mbyll sytë".

Për të dhënë ara fryt, ajo në vjeshtë duhet punuar, kurse duhet mbjellë në pranverë. Në bregdet ekziston një bimë, e cila lulëzon tek pas 100 vjetësh. Gajtë tërë një shekulli, ajo përgatitet për këtë akt të madh-lulëzimi. Këto janë lule të mrekulluara para bukurisë së të cilave njeriu mbetet i magjepsur.

Tani më në fund do të pyesja me gjithë zemër a thua vallë do të mendosh për përpjekjet fisnike të njerëzve të mirë? A thua vallë do të mendosh për qëllimin më të lartë njerëzor, apo ndoshta në zemrën tënde ka filluar të piqet vendimi që t'i përsosësh tiparet fisnike dhe të arrish përsosmërinë tënde shpirtërore.

Vetëm me atë që na ka urdhëruar All-lahu i plotfuqishëm dhe i dërguari i Tij, njeriun do ta pret shpërblimi i madh i premtuar nga ana e All-lahut xh.sh. Kur jemi të bindur se me këto fitohet parajsa atëherë është e mrekullueshme edhe të jetohet.

Për të ecur rrugës së drejtë, për të arritur shpërblimin e lartë, duhet lutur All-lahun e Plotfuqishëm, që vetëm ndihma e Tij na shpëton nga injoranca e dëmshme.

Avni Gashi kl.IV

SABRI-DURIMI

Njeriu në këtë botë ballafaqohet me pengesa e vështirësi të ndryshme. Ndaj këtyre vështirësive duhet të jetë i qëndrueshëm, i matur dhe krenar.

Njeriun e përcjellin situata të lakmueshme dhe jo të lakmueshme. Muslimani duhet të qëndrojë i pathyer shpirtërisht e fizikisht ndaj sfidave në jetën e tij.

Kur'ani dhe hadithi na mësojnë mbi historinë e të dërguarve të All-llahut xh.sh. të cilët vetëm me bindje dhe durim e njëkohësisht me besim të thellë në All-llahun xh.sh. kanë arritur që t'iu përballojnë mundimeve të shumta që patën gjatë përhapjes së Fjalës së Zotit.

Shumë njerëz në situata të ndryshme në rast fatkeqësie nuk mund ta frenojnë vetën dhe ata humbin kontrollin daj vetës. Çfarëdo që t'i ndodhë njeriut nga nuk e pret, besimtari është i obliguar që të bëjë sabër (durim) dhe me këtë ta tregojë besimin e tij të thellë në All-llahun xh.sh.

All-llahu xh.sh. në lidhje me këtë thotë:

"Po ju mendojat se do të hyni në xhennet, pa u munduar me shembullin e atyre që ishin para jush, të cilët i patën goditur skamjet, e vuajtjet dhe qenë të tronditur sa që i dërguari thoshte, e me të edhe atë që kishin besuar kur do të jetë ndihma e All-llahut), ja vërtetë ndihma e All-llahut është afër"

El-Bekare: 214.

Nga ky ajet kuptojmë se All-llahu xh.sh. tregon se do hasni në situata të vështira gjatë jetës, mirëpo duke pasur bindjen në All-llahun xh.sh. prapë duhet të kërkojmë ndihmë prej TIJ.

Nuk mund të them se njeriu posedon begati e kënaqësi pa pasur durim. Shpeshherë ndodh që njeriu gjatë jetës të humbë fëmijën, pasurinë ndonjë të afërt, të përjetojë mjerim... Të gjitha këto raste dhe situata duhet t'i kalojmë ashtu siç na mësoi All-llahu xh.sh. dhe Muhammedi a.s.

All-llahu xh.sh. thotë:

"Ne do t'ju sprovovmë me ndonjë frikë, me uri, me ndonjë humbje nga pasuria, nga jeta, dhe nga frytet, por ti jepu myzhde durimtarëve."

El-Bekare: 155.

Ky ajet na bën të kuptojmë se njeriu në këtë botë provohet e sprovohet me shumë gjëra. Me uri, me humbje të nodnjë anëtarit të familjes e kështu me radhë. Pra besimtari gjithëherë duhet të jetë i durueshëm. Pejgamberi a.s. thotë: "Nuk është trimëri në dyluftim (mundje), por trimëri është ta mbrosh vetën nga zemërimi".

Gjithashtu në lidhje me këtë na flet edhe hadithi tjetër i Muhammedit a.s.: "Kur ndonjërit prind i vdes fëmija All-llahu xh.sh. iu thotë melaikeve: A ia morët shpirtin fëmijës së robit tim? Ata (melekët) thonë: Po. Pastaj Zoti xh.sh.. thotë: A ia morët pemën apo frytin e zemrës së tij? Ata thonë: Po. Pastaj Zoti xh.sh. thotë: Çka tha rob i im? Ata thanë: Të falënderojë shumë dhe tha: edhe ne do të vdesim dhe do të shkojmë te Zoti. All-llahu xh.sh. thotë: Ndërtoni për të një shtëpi në xhennet dhe emërtone me emrin shtëpia e lavdërimit".

Shumë nga ata që nuk kanë bindje të thellë në All-llahun xh.sh. në rast fatkeqësive, vdekjeve bien në situata të tilla që janë në kundërshtim me normat direkte të fesë sonë Islame, siç janë: Gërvishja e fytyrës, shkulja e flokëve, vajtimi...

Të gjitha këto gjëra feja ISLAME i ka ndaluar dhe i lufton me të madhe. Edhe Muhammedi a.s. thotë:

"Nuk është prej nesh kush i sjell vetën në fytyrë, gris rrobat dhe vajton me vajtim xhahiljetit". (Buhariu, Muslimi...).

Çdo hidhërim dhe vuajtje është sprovë prej sprovave të All-llahut që edhe të dërguarit u ballafaquan me to. Sprova është provim për besimtarin, provim për besnikëri ndaj All-llahut të Plotfuqishëm. Edhe sprova është pjesë e jetës.

Shtrohet pyetja se ç'bëjnë kur i godasin vuajtjet dhe fatkeqësitë, kur buzëqeshja zëvendësohet me lotë, kur gëzimi zëvendësohet me hidhërim. Kështu me lotë, me vajtim dhe pasivizim kërkojnë shpëtim. Këta janë njerëz qyqana dhe nuk kanë fuqi e as guxim. Ka disa prej njerëzve që me zemrim i shtrengojnë grushtat dhe shajnë gjithçka rreth tyre. Zemrimi shpërthen nga çdo fjalë që e flasin. E gjuajnë çdo kënd që ndodhin afër tyre. Ata nuk kanë kontrollë, por ata janë të neveritur. Ata që bëjnë kështu me të vërtetë e meritojnë ndëshkimin e All-llahut xh.sh.

Besimtarët e mirë që janë besnikë ndaj urdhërave të All-llahut xh.sh. ata nuk mërzhiten për fatkeqësitë apo humbjen e ndonjë të afërmi, ata jetën e tyre e harmonizojnë me Kur'an dhe sunnet. Ata nuk janë të varfër shpirtërisht sikur që janë ata që e shajnë Krijuesin, fenë e TIJ... Vetëm me durim arrihet synimi që të bëhemi banorë të Firdewsit, që e dëshirojnë të gjithë besimtarët e fesë Islame.

Besim Rrahmani kl. IV

Me shpresë për të shkuar në Drenicë

Kaluan muaj të tërë e Drenicën time nuk pata mundësi ta vizitoj, siç nuk patën mundësi ta vizitonin edhe shumë shokë të mi të këtyre trevave. Arsyeja ishte se atje po zhvillohet një luftë diskriminuese. Okupatori serb në Drenicën time ka shtuar terrorin dhe torturat, ata po prejnë e masakrojnë gra, pleq e fëmijë.

Udhëtimi për në Drenicë është i pamundur sepse policia serbe në çdo rrugë që të shpie drejt Drenicës ka ngritur postbloqe, ku çdo kalimtar rasti që kalon andejpari e maltretojnë dhe e keqtrajtojnë në mënyrën më mizore.

Këto masakra më përsëafërmi i panë shokët e mi Qemajl Jashari e Samir Lushtaku. Të dy këta ishin në Prekaz gjatë masakrave pasi që janë banorë të këtij fshati. Në këtë fshat policia kishte vrarë e masakruar mbi 60 persona ku shumica prej tyre ishin gra e fëmijë.

Deshti Zoti xh.sh., që këta dy persona t'i shpëtojnë këtij krimi, edhe pse Qemajlit iu vranë dhe masakruan pothuajse e tërë lagjeja e tij "Jashara" e që fatkeqësisht në mesin e tyre ishte edhe babai i tij.

Unë Bedri Syla nuk munda ta vizitoj Drenicën time për shkak të pamundësisë së udhëtimit gjër tek ajo. Poashtu edhe shokët e mi të shumtë nuk munen që të hyjnë në Drenicë po për të njejtin shkak. Në mesin e tyre ishin edhe këta:

1. Korab Hajra nga Skënderaj;
2. Gamzend Hoti nga Vojniku;
3. Faruk Veliqi nga Polaci;
4. Remzi Nura nga Prellovci;
5. Bekim Dobra nga Kryshevc;
6. Daut Shabani nga Baksi;
7. Ilir Veseli nga Likovci;
8. Mehmet Istogu nga Polluzha;
9. Driton Morina nga Çikatova e vjetër;
10. Gazmend Mehmeti nga Krasmirovci;
11. Bahri Hoxha nga Domaneku;
12. Berat Gillareva nga Verbovci;
13. Kreshnik Demaku nga Obria.

Shpresoj se do të vijë një ditë kur të gjithë shqiptarët do të jetojnë të lirë në trojet e tyre etnike, shekullore si çdo popull tjetër i botës.

Së fundi e lusim Allahun xh.sh., që të ketë mëshirë ndaj viktimave të pafajshme të Drenicës dhe se ajo që ndodhi në Drenicë e lusim Fuqiplotin që mos të ndodhë më, jo vetëm në Drenicë, por edhe gjetiu.

Bedri Syla kl.IIb

"Pra ju më kujtoni Mua (me adhurime), Unë ju Kujtoj juve (me shpërblim). Më falënderoni e mos më mohoni" El-Bekare:152.

Ibrahim Ed-dhemi ishte njeri i mençur, i urtë dhe i devotshëm. Një ditë prej ditësh e kishin rrethuar disa njerëz e i thoshin:

"O Eba Is-hak! Zoti xh.sh. në librin e Tij të urtë thotë: Lutëmnij, ju përgjigjem (nëse më lutni, ju përgjigjem), e ne kemi kohë që i lutemi, por nuk na përgjigjet.

Ibrahmmi ua kishte kthyer: O banorët e Basrës! Zemrat tuaja kanë vdekur për dhjetë gjëra, ndaj si t'ju përgjigjet All-llahu xh.sh. lutjeve tuaja:

E para: "E keni njohur All-llahun, por nuk ia keni dhënë meritën e Tij".

E dyta: "E keni lexuar Kur'anin, por nuk keni vepruar sipas tij"

E treta: "Keni deklaruar që të jeni armiq të shejtanit, por atij i jeni nënshtruar dhe në të keni pëlqyer".

E katërta: "Thoni se jeni prej ummetit të Muhammed Mustafas, por nuk punoni sipas traditës së tij".

E pesta: "Jeni deklaruar për hyrje në xhennet por nuk keni punuar për të".

E gjashta: "Jeni deklaruar për shpëtim nga zjarri, por keni hedhur vetën në të".

E shtata: "Keni thënë se vdekja është e vërtetë, por nuk keni përgatitur asgjë për të".

E teta: "Jeni preokupuar në të metat e vëllezërve tuaj e nuk keni shkuar në të metat e vetvetës suaj".

E nënta: "Keni ngrënë bereqetin e Zotit, por nuk e keni falënderuar për të".

E dhjeta: "I keni varrosur të vdekurit tuaj, por nuk keni marrë mësim prej tyre".

All-llahu xh.sh. e lus, që Ai të na zgjojë nga gjumi i thellë dhe njëkohësisht e lus që fjalët tona të përputhen me praktikën e së vërtetës së pakufishme të FESË ISLAME.

Fatmir Raçi kl.IV

Katër vjet nën kulturën fetare e kombëtare

Po afrohet fundi i vitit të katërt, vit ky i fundit i arsimit të mesëm. Sikur çdo shok tjetër që vazhdoi mësimet e tija në shkollën e mesme, unë pata fatin që mësimet t'i vijoj në Medresenë e Mesme "Alaud-din" në Prishtinë, institutit fetar por edhe kombëtar.

Qysh në fillim të vijimit të arsimit të mesëm në këtë institut të ndritshëm, unë dhe tërë shoqëria ime e kësaj shkolle, dallonim nga të tjerët, ngase tani njerëzit filluan të na nderojnë, respektojnë, përgjithësisht të na shiqojnë me një syt tjetër. Tani ne veç konsideroheshim si hoxhollarë apo teologë e mu për këtë edhe njerëzit silleshin ndryshe me ne.

Me të hyrë në Medrese ishte një atmosferë krejtësisht tjetër me atë që ishim mësuar në arsimin fillor. Këtu çdo gjë kishte rregull e disiplinë të veçantë, çdo gjë rregullohej mirë e me radhë.

Kështu nëpër këto rregulla e disiplina i kaluam katër vjet të tëra. Në fillim 4 vjet na dukeshin të gjata, por ata kaluan shumë shpejtë ngase jeta qenka e tillë, ca kohë në mësim, ca në pushime e ca kohë në shoqëri e aktivitete ashtu sipas rendit shtëpiak të medresesë sonë të dashur.

Plani dhe programi, edukata dhe mësimet e këtij instituti na ndihmuan shumë dhe na bënë shumë të pjekur si në çështjet shkencore-fetare, poashtu në ato kombëtare, shoqërore etj. Këto mësimet na bënë të atillë që gjërat t'i kuptojmë ashtu siç janë në realitet.

Në këtë shkollë, le që mësuam lëndët fetare dhe u përgatitëm në aspektin fetar, por u aftësuam edhe në aspektin kombëtar, intelektual e njerëzor, ngase feja me mësimet e saja të bazuar në dy fundamente kryesore, në Kur'an dhe sunnet-traditë të pejgamberit, na mësoi se atdheu është i shenjtë dhe se ne duhet ta mbrojmë atë, e nëse nuk e mbrojmë atëherë do të përgjigjemi para Zotit dhe pastaj para popullit. Poashtu sjellja e mirë, sjellja morale e njerëzore ndaj shoqërisë është obligim fetar e njerëzor.

Këto mësimet, kjo edukatë, ky civilizim e kulturë të lënë mbresa thell në shpirt dhe të bëjnë që mos ta harrosh kurrë, këtë institut por, kur ta kujtosh, ta kujtosh i mallëngjyer.

Meqenëse çdo gjë që ka fillin e vet, e ka edhe fundin, edhe jetës sonë në bankat, brendinë e Medresesë po i vie fundi. Të pikëlluar e të mallëngjyer pa detyrohemi nga koha që t'ia lëmë lamtumirën e fundit nënëlokes sonë shekullore, e cila qëndroi si statujë ndaj barbarizmave të ndryshëm, vetëm e vetëm që të na i ruajë traditat tona fetare e kombëtare dhe të na edukojë e të na përgatisë që edhe ne të mësohemi t'iu bëjmë ballë sfidave që na paraqiten, sikur që iu përballoi kjo fortesë e bekuar.

Kaluan 4 vjet e ne duhet të ndahemi nga foleja jonë bardhoshe ku mësuam ç'mos, tani po ndahemi, por si të ndahemi?! Si t'ia kthejmë shpinën strehimorës sonë?! Kjo qenka vështirë. Por ç'të bëjmë, megjithatë ne duhet të dalim e të vazhdojmë ta kërkojmë nektarin e diturisë diku tjetër ose duhet të dalim e t'i kontribuojmë popullit tonë i cili na rrit e na ndihmoi me djersën e ballit.

Lusim Zotin e madhërishtëm që të na ndihmojë e të na bashkojë, sepse kur jemi të bashkuar, jemi unikë, e kur jemi unikë kemi fituar unitetin, e kur ta fitojmë unitetin do ta fitojmë edhe LIRINË, e në liri jetohet, adhurohet, mësohet dhe çdo gjë kryhet më lehtë.

Lusim Zotin që ashtu siç na ka udhëzuar për në Medrese të na udhëzojë edhe më tutje tërë këtë popull të vuajtur e të shtypur. Të lutemi O ZOT ke mëshirë ndaj nesh! AMIN.

Driton Morian kl.IV

Bisedë me disa nxënës të vitit të IV-të

Të përshkruash kontributin e palodhshëm me kohëzgjatje prej katër vitesh për një moment të shkurtër është e pamundshme, posaçërisht kur kemi të bëjmë me nxënës të klasës së IV të Medresesë të cilët janë objekt diskutimi dhe vetë diskutues në këtë temë të shkurtër informative.

Medreseja jonë është e pasur me nxënës të zellshëm, punëtorë dhe të devotshëm. Ata janë krenarë që janë pjesëtarë të Medresesë së Mesme "Alauddin" në Prishtinë. Puna dhe aktiviteti i madh i medresantëve është për lakmi. Të gjithë së bashku i falim kohët e namazit, mirremi me aktivitete të lira. Te shumë nxënës, talenti dhe pjekuria e tyre është e bujshme. Ata e dinë se vetëm me Islam arrihet qetësia shpirtërore dhe progresi material në jetë. Në jetën e përditshme shembull marrin Muhammedin a.s. virtyti dhe morali i të cilit është i pakrahasueshëm...

Shkolla jonë është islame. Nxënësit e saj janë në gjendje që për All-llahun e Madhëruar ta sakrifikojnë edhe jetën e tyre. Në çdo paralele të saj ka nxënës që janë të dalluar si në mësim dhe në sjellje.

Fletushka jonë modeste e pa të arsyeshme që besedën ta zhvillojë edhe me disa nxënës të dalluar të klasës së katërt apo të gjeneratës së XXXII lidhur me mbresat në këtë shkollë dhe me planet për studime të mëtutjeshme...

Të intervistuarit ishin këta:

1. Muharrem Tërnavë na tha: "Jam i kënaqur dhe krenar që isha nxënës i kësaj shkolle. Atë që e mësova këtu ajo do të më shërbejë në jetën time. Mbresat e mia gjatë katër viteve do të mbesin përherë në memorien time.

Sa i përket studimeve të mëtutjeshme, Muharrem Tërnavë tha:

"Definitivisht ende nuk kam vendosur se çka dhe ku, por këto studime të domosdoshme universitare, me ndihmën e

Zotit xh.sh. mendoj se do t'i vazhdojë, ndërsa se çka sjell e ardhmja atë e di vetëm All-llahu i Lartësuar".

2. Abedin Sadriu: Të jesh nxënës i Medresesë "Alauddin" d.t.th. të jesh njeri i ngritur me moral dhe sjellje tejet njerëzore. Atë që e kam dashur gjatë katër viteve në Medrese, atë e arrita me punë dhe aktivitet sistematik që të jem një njeri sa më modest.

Ndërsa sa për studime, ai na tha: "Dëshira ime e flaktë është që të jam student i ndonjerit prej universiteteve të botës arabe".

3. Edhe Mehdi Gogën e zgjodha për ta zhvilluar një bisedë të shkurtër lidhur me mbresat që la Medreseja jonë në shpirtin e tij. Mendoj është e arsyeshme ta theksoj se për leximin e Kur'anit dhe zërin e tij melodik ia kemi lakminë që të gjithë. Mehdiu na tha: "Medreseja si institut fetaro-islam në shpirtin tim ka mbjellë dashuri ndaj Fjalës së Zotit xh.sh. Gjatë shkollimit tim, lëndën në të cilën më së shumti kisha prirje, për dallim nga lëndët tjera ishte Kur'an. Qastet që i kalova nëpër bankat e kësaj shkolle janë të paharruara për mua. Ndihej i kënaqur që pata fatin të jam medresantë. Në fund, për mësimet e ardhme, dëshira ime është që t'i vazhdoj mësimet në Medinen e nderuar.

4. Adnan Sogojëva: Në Medresenë tonë, nxënësi ka mundësi ta përjetojë një kënaqësi dhe gëzim të papërshkruar dhe të pazëvendësuar diku tjetër. Gjatë katër viteve u pajisa me moral të pastër islam. Dëshira ime është që të regjistrohem në Fakultetin Islamik në Medinen e ndritshme.

5. Shaban Murati lidhur me pyetjen që ia parashtruam: "Çfarë është qëllimi i Medresesë "Alauddin", ai na tha: "Qëllimi i Medresesë sonë është që nxënësin ta pajisë me virtyte të larta islame. Ajo në mua më la mbresa të mëdha, sepse më edukoi në frymën islame, më pajisi me dituri fetare dhe shkencore. Porosia ime është që çdo nxënës që kalon

nëpër këto banka të përpiket ta formojë personalitetin musliman, në mënyrë që kjo t'i shërbejë në jetën e tij të ardhme.

6. Ilmi Rexhepi është nxënës i klasës sonë, që mësimet dhe njohuritë e tij në fushën e lëndëve se çka ka Medreseja e posaçërisht në fushën e gjuhëve është i pakrahasueshëm me dikë në shkollën tonë. Sa i përket mbresave të Medresesë, ai na deklaroi: "Mendoj se të cilësuarit e ardhjes në Medrese fat është adekuat, sikur është edhe të cilësuarit ashtu edhe i pranimit të kësaj nga pjesa dërmuese e mesit tonë, dikur mospranues. DUKE mos e zgjatur, shpreh bindjen e thellë konkluzione se dëshirës sonë të drejtë e të sinqertë që mund ta kemi ndaj të ardhmes më të mirë rinore, i paraprinë kushti i domosdoshëm me dëshirën për zgjerimin e këtij kuadri gjegjësisht shtimin e numrit të fatlinjve. Mentalisht, nga vlerat e shkollës sonë kisha për të veçuar përgatitjen e saj për tejkalimin sa më të lehtë të kësaj gjendje kaotike.

Sa i përket pyetjes se ku dhe çka do të studioni, Ilmiu na tha: "Matematika, gramatika dhe filozofia tani për tani më janë lëndët më të kënda, ndaj dhe shpresoj në të studiuarit e tyre. Sa i përket vendit ende nuk kam ndonjë të synuar për shkaqe të ndryshme, prej tyre mjerisht edhe të gjithëditura".

7. Nusret Shiti: "Falënderimi i takon vetëm All-llahut absolut, që ma bëri të mundur që të jam anëtar i familjes së madhe të nxënësve të Medresesë sonë. Gjatë këtyre viteve në Medrese kam kaluar një pjesë të jetës e cila do të jetë emnesë në kujtesën time derisa të vdesë. Universiteti që më pëlqen që t'i vazhdojë studimet universitare të ardhme është vendi i shenjtë Medinja, më tha shoku im Nusret Shiti që në fund e tha edhe këtë: "INSHA-ALL-LLAH jamë në rrugën e ALL-LLAHUT gjer në vdekje e ajo është më kryesorja".

8. Faruk Veliqi: Gjatë katër viteve në Medrese kemi kaluar një insert të ëmbët të jetës sime. Mësova shumë gjëra për të cilat kisha shumë nevojë e që nuk ka pasur njohuri për to. Pas të gjithave këto fjalë që i tha Faruku, për studime universitare tha: "Meqë është duke mbretëruar një situatë shumë e rëndë në Drenicën time, mendoj se kjo është pengesa për realizimin e ëndrrës sime".

9. Adnan Vishi: Lavdërimet i takojnë Krijuesit të gjithësisë, që me Dëshirën e Tij të pakufishme ma mundësoi të jam nxënës i Medresesë së Mesme këtu në Prishtinë. Edhe pse rrjedh nga një familje fetare islame, mirëpo prapëseprapë ato njohuri fetare nuk më mjaftuan, kështu që

ëndrra ime u realizua me pranimin tim në këtë institucion të shenjtë islam. Dëshira ime e flaktë për studime, normalisht është në botën arabe, e posaçërisht në Universitetin e El-Azharit në Kajro. Zoti ma mundësoftë të jam student i këtij Universiteti të mirënjohur në botën Islame.

10. Driton Morina është nxënës i klasës sonë, që klasa jonë është e pasur edhe me këtë nxënës të shkëlqyer. Ai na tha: "All-llahut i takojnë falënderimet që në Dorën e Tij është sundimi i tërë gjithësisë, i Cili ma bëri të mundur që të jam nxënës i kësaj shkolle. Medreseja nga vetë pamja e saj e jashtme është tërheqëse dhe e kënaqshme për njeriun, ndërsa ta shijosh brendësinë e saj është fat dhe lumturi e veçantë. Nga të gjitha këto që i përjetova brenda katër viteve, mbresa më së shumti më la shoqëria ime e kulturuar dhe civilizuar brenda kufijve të parimeve të FESË sonë IS-LAME.

Dëshira e Dritonit për studime të mëtutjeshme ishte diku në botën arabo-islame".

All-llahu i lartësuar na mundësoftë që mësimet e All-llahut dhe porositë e Pejgamberit a.s. t'i manifestojmë në praktikë. Shokëve të mi të dashur dhe mua së bashku me ta, INSHA-ALL-ALLAH na mundëson i Madhi All-llahu xh.sh. që të bëhemi njerëz të ditur e të devotshëm, që të punojmë vetëm me Fjalën e All-llahut dhe porositë e këshillat e Muhammed Mustafasë a.s.

Fatmir Latifaj kl.IV

Përfundon maturën gjenerata e XXXII-të e maturanëve të Medresesë "Alaud-din"

Shtatori i vitit 1994 ishte fillimi, ndërsa maji i '98 do të jetë përfundimi i maturës sonë.

Shkolla në të cilën ne u pajisëm me edukatë të gjithan-shme fetaro-islame dhe kombëtare do të jetë urë kaluese në ardhmërinë tonë të bujshme. Valën e madhe të mësimëve që patëm mundësi ta njohim dhe ta studiojmë në këtë insitucion të ndritshëm, do të jetë inspiruese që edhe me tutje të vazhdojmë me këto mësimë dhe njëherit do të jetë frytëdhënëse për kontributin që do të mund t'i japin këtij populli dhe këtij vendi.

Ishim në fillim, jemi tani dhe do të jemi edhe më bartës e pishtarë të diturisë të cilën na e rëndoi mbi supe shkolla jonë e dashur. Koha e ndarjes sonë veç po afrohet, e cila pa dyshim do të jetë ndarje vetëm fizike, ndërsa kujtimet dhe mbresat tona të thella të së kaluarës katër vjeçare në këtë shkollë, do të mbesin përher në kujtesën tonë.

Jemi krenarë që qëndruam dhe kaluam nëpër bankat e kësaj shkolle, drita e së cilës do të na shërbejë kudo, në errësirat e ndryshme të kohës.

Mesazhi ynë është fjala e All-llahut të lartësuar:
"Lexo me emrin e Zotit tënd i CILI krijoi (çdo gjë).

El Alak: 1.

Maturantët e gjeneratës XXXII janë:

1. Abedin Sadriu	Davidovc-Shtime
2. Adnan Aliu	Rahivicë-Preshevë
3. Adnan Sogojeva	Grabovc i Ultë-Fushë-Kosovë
4. Adnan Vishi	Kaçanik-Kaçanik
5. Artan Qalaj	Ferizaj-Ferizaj
6. Avni Gashi	Istog-Istog
7. Bafti Ajeti	Viti-Viti
8. Behar Ejupi	Sekiraqë-Podujevë
9. Besim Rrahmani	Smolicë-Gjakovë
10. Betim Januzi	Pograxhë-Gjilan
11. Burhan Gjushinca	Vushtrri-Vushtrri
12. Burim Shaqiri	Tërnoc-Bujanoc
13. Driton Morina	Çikatovë e Vjetër-Glllogoc
14. Edmond Rexhepi	Banullë-Lipjan
15. Enver Hoxha	Batushë-Gjakovë
16. Faruk Veliqi	Polac-Skenderaj
17. Fatmir Latifaj	Shipol-Mitrovicë
18. Fatmir Raçi	Mazgit-Obiliq
19. Haqif Ibrahimimi	Miratovc-Preshevë
20. Ilmi Rexhepi	Koshare-Ferizaj
21. Ismet Rahimi	Kopernicë-Kamenicë
22. Llukman Hoxha	Shkup-Prishtinë
23. Mehdi Goga	Pejë-Pejë
24. Mirsad Muçaj	Kravarë-Ulqin
25. Muharrem Tërnavë	Lismir Fushë-Kosovë
26. Naser Aliu	Batushë-Gjakovë
27. Nazim Bajrami	Hajvali-Prishtinë
28. Nexhmi Hoxha	Orllan-Podujevë
29. Nusret Shiti	Dimc-Hani i Elezit
30. Skdender Mehmeti	Gllgovc-Lipjan
31. Suad Shala	Podujevë-Podujevë
32. Shaban Murati	Lajçiq-Kamenicë
33. Valdet Kamberi	Corroticë-Preshevë
34. Xhevdet Rusinovci	Prishtinë-Prishtinë.

Muharrem Tërnavë kl.IV

FJALËKRYQI

	1	2	3	4	5	6	7	8
1	S	H	Q		A		A	T
2	T	L	H	I			R	E
3	T	A			R		T	S
4	A	R	D	I		X	E	T
5	R	M			A	O	H	I
6	E	I				T		
7	T				A	E		E

HORIZONTALISHT: 1. Sëmundje ngjitëse, tokë pune (sh. shq.). 2. Emër mashkulli, numëror themelor. 3. Tantal, kampion, ton squlfur. R. Injërit nga fiset ilire (nj.sh.) 5. Riad Malejzi, fryt i një peme (shq.). 6. Spanja Italia, kal shale, mimikë. 7. Ton, Evropa, përemër pronor (sh.).

VERTIKALISHT: 1. konop, tërkuzë (sh.shq.). 2. Ai që ka lara. 3. Përmër vetor, gjermani, era. 4. Emër mashkulli. 5. Arabia, djall (Ang.). 6. Radio Televizioni, sport uji (sh.shq.). 7. Që ka të bëjë me ...n, vizatimin, lagja prej nga filluan protestat (nistorja). 8. Provimi me shkrim (sh. shq.).

	1	2	3	4	5	6	7
1							
2							
3							
4							
5							
6							

HORIZONTALISHT: 1. Vepër letrare (sh.shq.). 2. Pyetëse, Irlanda, përemër dëftor. 3. Lloj eksplozivi. 4. Shtet në Azi, Kosova. 5. Zanore jonë, sënë. 6. Emër mashkulli, Afrika.

VERTIKALISHT: 1. Lloj minerali. 2. Pjesëz thirrëse, Irid, shkronja e parë Alfabetit tonë, 3. Lloj artilere, temepatura, 4. Aman, anues. 5. Famë, përemër vetor. 6. Morali. 7. Qytet (i çizmes) i banuar me shqiptarë.

Driton Morina kl. IV

Në këtë punim të quajtur "ANAGRAMOR" gjendet thënia e Pejgamberit të fundit Muhammedit a.s.

Plotësimi bëhet duke i vendosur shkronjat përkatëse në numrat përkatës. Radhitja e alfabetit është bërë së prapthi.

5	V	16	Ë	11	R	7	T	15	E	7	T	16	É	30	G	16	Ē	21	NJ	15	Ë	8	SH
7	T	11	R	14	A	16	Ë	8	SH	7	T	16	Ē	13	P	18	O	11	R	7	T	14	A
15	E	33	D	20	Y	31	F	7	T	20	Y	11	R	16	É	9	S	17	I	9	S	16	Ē

Radhitja e alfabetit së prapthi duket si vijon:

ZH-1, Z-2, XH-3, X-4, V-5, TH-6, T-7, SH-8, S-9, RR-10, R-11, Q-12, P-12, P-13, A-14, E-15, Ē-16, I-17, O-18, U-19, Y-20, NJ-21, N-22, M-23, LL-24, L-25, K-26, J-27, H-28, GJ-29, G-30, F-31, DH-32, D-33, Ç-34, C-35, B-36

Objektet mësimore të paraleleve të ndara
të MEDRESESE SË MESME "ALAUDDIN"
në Prizren (f. e parë) dhe në Gjilan (f. e fundit).

